

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalıba

A.P.'de «Yeminliler» kazandı.
— Gazeteler —

Demirel — Kalkmam Paşam..
Yeminliyim!

Son çekilişte bir defada

7,5 MİLYON LİRA

Gönlünüzün dilediği yerde yuva sahibi olabilmemiz için **18 adet 100.000 lira**. Ayrıca hepsi, İstanbul'da Şaşkınbakkal'da Bağdat Caddesi üzerinde beheri **100.000 lira** değerinde **14 apartman dairesi**. Gene ayrıca **10 adet 50.000 lira**, **10 adet 25.000 lira**, **25 adet 10.000 lira** ve **5.000 liraya** kadar çeşitli para ikramiyeleri...

Bütün tasarruflarınızı **31 ARALIK 1968 SALI** akşamına kadar Bankamızda toplamakla bu çekilişe daha büyük kazanma şansı ile katılabilirsiniz.

Yapı ve Kredi Bankasının bu çekilişi de halk huzurunda ve gene otomatik makinelerle yapılacaktır

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 2784 — 220)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 15 Sayı: 52 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 18 Aralık 1968

BİZANS OYUNLARI NE RAMAZAN DİNLİYOR, NE BAYRAM..

BİZ İstanbul'u Bizanslılardan aldık. Fatih Sultan Mehmet İstanbul surlarına dayandı-
ğı vakit, Bizans çürümüştü. Ki-
lise, asker, saray içiçe entrikaya
sarmıştı. Papazlardan yüksek
memurlara ve saray mensupla-
rından asillere kadar memleket
yöneticileri, birbirlerini yemek
veya bir kaşık suda boğmak için
ellerinden gelen her şeyi yapıyor-
lardı. Siyasî ihtiras uğruna en ya-
kınlarının kuyusunu kazmak,
dostların ayağı altına karpuz ka-
buğu koymak olağan bir şeydi.

O tarihten beri «Bizans politi-
kası» deyimi meşhur olmuştur.
Nerede politikacılar memleketi
unutup koltuk sevdasında tepiş-
meye başlasalar; nerede siyaset
oyuncuları her soy ahlâk kuralı-
nı bir yana itip kavgaya dövüşe
sarsalar:

— Bizans oyunları başladı...
denir.

1968 Türkiye'si bu bakımdan u-
mut kırıcıdır. Sonbahar'dan kış'a
dönerken siyasî partiler teker te-
ker kongrelerini yaptılar. Kong-
relerden gazete sayfalarına dökü-
len haberler, Bizans artığı bir
entrikanın her çeşit gösterisini
kapsıyor. Politikacılarımız, mem-
leketi, milleti, toplum dâvalarını

bir yana itip koltuk kavgasında
akıl almaz kombinezonlara giriş-
tiler. Adalet Partisinde böyledir..
Halk Partisinde böyledir... Hat-
tâ, emekleyen şu İşçi Partisinde
böyledir...

Dışarıdan bakan bir insan için
anlamak mümkün müdür Adalet
Partisindeki hizipleri grupları:

- Altılar..
- Yeminliler..
- Bilgiç'çiler..
- Üçüncü Dünyacı'lar...

Ve daha: Ümmetçiler, Nurcu-
lar, Demokratlar.. Hepsi de kulis
ve entrika üstüne kavga, dedi-ko-
du, iftira, jurnal hikâyeleri...

- Sattınız bizi..
- Yalancılar..
- İhanet ettiniz..

Halk Partisinde ortanın göbek-
çileri, ortanın solcuları... İşçi
Partisinde Sadun'cular, Aybar'cı-

lar, Sendikacılar... Sonbaharı ge-
çip kışa varduktan sonra da kim-
se uzun alabilmiş değil. Müba-
rek Ramazan ayında iftar üstüne
iftar, parti entrikaları için verili-
yor.

İki gün sonra bayramdır. Bu
bayram tatilinde politikacıları-
mız bir an için kendilerine gelip
şöyle bir düşünmelidirler:

— Yahu şu fakir millet bize ay-
da 3500 lira ödüyor. Koskoca
sonbahar mevsimi geçti, kış'ı ya-
rıldık, daha parlâmentodan doğ-
ru-dürüst bir karar çıkarmış de-
ğiliz. Parti içinde dalaşmaktan
Meclisi toplamaya vaktimiz kal-
mıyor. Bâri tövbe istiğfar ile
bayramdan sonra millete lâayık
olmaya çalışalım...

Ama ne yalan söyleyelim! Hiç
bir politikacımızın insaf ile ken-
di kendisini tenkid edebileceğine,

veya tövbe edip yola geleceğine
inanamıyoruz. Eskiden partiler
birbirlerini yer, kuyusunu kazar,
memleket işlerini bir yana bıra-
karak koltuk kavgasında dalaşır-
lardı.

1968 yılı bu bakımdan bir ye-
nilik getirmiştir:

Artık politikacılar partiler ça-
tışmasında birbirlerini yemekle
yetinmiyorlar. İstihaları o kadar
açılmış, hırsları öylesine boy at-
mıştır ki parti içi hizipleriyle bir-
birlerini yemek, birbirleriyle kav-
ga etmek dönemine girmişlerdir.
Bu ihtiras karşısında ne Rama-
zan para eder, ne bayram... Bir
güzel abdest alıp, niyet ettikten
sonra parti kongresine gince:

— Ulan yeddi ceddine rahmet
okuduğum namussuzu... diye
parti arkadaşının boynuna sarı-
lıp olmadık küfrün şecerisini aç-
mak, veya iftar sofrasında en a-
şağılık kulis entrikasına girmek,
en yakın arkadaşının ardından
kombinezonlar hazırlayıp koltuk
ayarlamaya çalışmak peynir ek-
mek yer gibi yapılan işlerdendir.

Akbaba 47 yıllık ömründe siya-
setin bu derece yozlaştığını gör-
memiştir. Elbette politikacılar
melek değillerdir, ama 1968 son-
baharında gördüğümüz politika-
cıların yanında şeytan dahi me-
lek gibi kalır.

Ne diyelim, Tanrı hepsine bir
parça akıl ve bir parça insaf ver-
sin...

İngiliz Milli Marşı:

«— Tanrı Kraliçeyi korusun...»
diye başlar, bu gidişle birisi or-
taya çıkıp:

«— Tanrı bizi politikacıdan ko-
rusun...» diye yanık yanık türkü
söylemeye başlarsa, halkımızın
bu türküyü söyleyenlere tempo
tutacağı gün yaklaşıyor.

AKBABA

Teşekkürlerimiz

Akbaba'nın kırkyedinci yıl-
dönümünde yüzlerce dostu-
muz, bize, gönülleri kadar gü-
zel dileklerini bildirdiler.

Bu mutlu yıldönümümüzde,
İstanbul Valimiz Sayın Vefa
Poyraz, değerli dostlarımız ve
sevgili okurlarımızdan lütuf-
kâr tebrik mesajları almakla
mutluluğumuz sonsuzlaştı.

Minnetlerimiz, şükranları-
mız bütün Akbaba ailesi adı-
nadır.

AKBABA

— Olmak veya olmamak, işte bütün mesele!..

NE yeni evliliğe bakar, ne eski evliliğe, bir evde erkek kollu kazak, kadın da hem kollu hem de yakalı kazak olursa, evelallah o evde her dakika bir çingar çıkar... İsterse bayram olsun!...

Bayram sabahı yeni elbiselerini giyen Şakir bey, koltuğa gömülerek, karısı Aysel'in giyinmesini bekledi. Bu arada:

«Eh, bu bayram mutlaka önce Aysel elimi öper, diye düşündü. Çünkü ona, bayramlıkların en iyisini aldım. Elbisesinin kumaşına yüz lira, mantosunun kumaşına iki yüz lira verdim. Hele ayakkabılarını, Beyoğlu'nun en pahalı mağazalarından aldım. Üstelik bayramın ikinci günü de onu Bursa'ya götüreceğim.»

Bir sigara yaktıktan sonra:
— Haydi Aysel! dedi.
— Ayol duruyor muyuz? Baksana giyiniyorum. Kolay mı yeni elbise giymek!...

Aysel, kırmızı elbisesiyle odadan çıktığında, Şakir bey:

— Oh oh, pek yakışmış, dedi ve hemen elini uzattı. Öp bakalım!

Ama, Aysel hanım da aynı anda elini uzatarak:

— Öp bakalım! dedi.
— Önce sen öp!
— Ayol önce erkekler öper!
— Kim demiş onu, hangi angut, önce kadınlar öper!

Şakir bey, karısının niyetini anlayınca, titreyen parmaklarla bir sigara daha yaktıktan sonra diretti:
— Benim bildiğim, önce kadınlar öper!

— Benim de bildiğim, önce erkekler öper, kibar erkekler...

Şakir beyin tepesi atmaya başlamıştı. Koltuğun kenarına bir yumruk indirdikten sonra:

— Bu ailenin reisi ben değil miyim? diye bağırdı.

— Sen dışarının reisisin. İçerinin reisi benim anladın mı?

— Anlamadım... Bana bak Aysel, ben hem içerinin, hem de dışarının devletten tasdikli reisiyim.

— Reislğe meraklıysan dağa çık!

— Bana ayı mı diyorsun?

— Hayır, reislük dedin de... Her halde yanında çalışacak eşkiya bulabilirsin...

— Benim sülâlemde eşkiya yok anladın mı?

— Ayol benim sülâlemi biliyor musun sen, ne pašalar, ne valiler...

— Başlama gene!... Sonra bir başlarsam sülâleden...

— Sen, iki rekat namaz kıl da sülâlemi öyle ağzına al, anladın mı?

— Bana bak Aysel, sen şimdi be-

nim elimi öpecek misin, yoksa öpmeyecek misin?

— Ben öpmiyeceğim demiyorum ki sana. Önce sen öp, sonra ben!...

— Hey Allahım, bu kadın bana cinayet çıkarttıracak Yahu, bu el öpülmeye layık değil mi?

— Ya benim elim?

— Ya senin elin?

— N'olmuş elime?

— Hiç, tüm bulaşıkları çamaşırları onlarla yıkıyorsun da...

— Yâni pis mi demek istiyorsun?

— Her halde benimkinden temiz değildir.

— Kurban olmuşsun sen benim nazık ellerime. Bir de sen şu tırnaklarına baksana!

— N'olmuş, daha sabah kestim tırnaklarımı...

— Ayol sen benim ayaklarımı bile öpmüş insansın!

Şakir bey, bu söz üzerine hop oturdu, hop kalktı:

— Ben mi, ben mi? diye bağırdı.

— Sen ya... Unuttun mu, daha dün akşam, kurban olayım şu ayaklarına demedin mi?

— Yanlış anlamışsın sen!

— Öyleyse dün gece benim ayaklarımı öpen başkasıydı...

— Aysel, bak sana son defa söylüyorum, öp şu elimi!

— Ayol ne zannediyorsun sen kendini? İsmet Paşa mı zannediyorsun?

— Neyim eksik yahu İsmet Paşa'dan?

— Hih, neyi eksikmiş?

— Haa, anlaşıldı, yine paşa dedenden bahsedeceksin.

— Kurban olmuşsun sen benim paşa dedeme. Var mı sülâlede öyle bir paşa?

— Ulan sülâlemin paşası yok ama, senin gibi yüz karası da yok!

Aysel hanım, bu söz üzerine sinirinden mosmor kesilerek:

— Ben mi yüz karasıym? diye bağırdı...

— Ben mi, ben mi yüz karasıym? Senin namusuna leke mi sürdüm, seninle evlenmezden önce oğlanlarla mı fingerdeştim?

Hem ağlamaya, hem de tepinmeye başladı:

— Söyle, söylesene!...

Şakir bey, mırıltıyla:

— Kocasının elini bayramda öpmeyen bir kadın ailesinin yüz karasıdır, dedi.

Aysel hanım, bu sözü alayla alkışlayarak:

— Ayol bu ne söz, bu ne buluş, bu ne deha? dedi...

Sana yazdırmalıydı Medeni Kanunu, sana! Bana bak, ben nikâh memuruna evet derken, her bayram bu adamın elini öpeceğim diye söz vermedim.

— Ben de bu kadına en âlâsından elbiselikler, mantoluklar alacağım diye söz vermedim.

— Sen mecbursun almaya.

— Sen de mecbursun öpmeye!

— Pekiyi, yatakta niye önce sen öp demiyorsun?

— Orası yatak, burası yatak mı yahu? Bak Aysel, ne Bursa'ya götü-

rürüm seni, ne de annenlere, şayet elimi öpmezsen.

Tam o sırada kapı çalındı. Bu, bayramlaşmaya gelen mahallenin bekçisi Hıdır efendi idi.

Şakir bey, kapıyı açar açmaz, bekçi Hıdır:

— Öpem begim, dedi.

— Dur dur, gel de içerde, karımın yanında öp!

— Olur begim, içerde öpem!

Bekçinin içeriye girdiğini gören Aysel hanım, kızarmış gözleriyle bekçiye:

— Buyrun! dedi.

Bekçi, tekrar Şakir beye:

— Vir begim elini, dedi.

— Sağol sağol Hıdır efendi...

Karısına döndü:

— Bak, şu bekçi kadar olamıyorsun!

— Vir abıla elini!...

— Sağol bekçi efendi...

Aysel de kocasına döndü:

— Bak, şu bekçi efendi kadar olamıyorsun, dedi.

Bekçi Hıdır, bir anda, o emniyetçilik akan şaşı gözleriyle, bu evde biraz önce bir fırtınanın kopmuş olduğunu anlatıyordu.

— Bana bak Hıdır efendi!

— De begim!

— Sana bir şey soracağım ama, doğrusunu söyleyeceksin. Sabahleyin, sen mi önce karının elini öptün, yoksa karın mı senin?

Bekçi Hıdır, öyle bir soru karşısında kalmıştı ki, ne diyeceğini şaşırmış, ben de dese, avrat da dese, mutlaka yine bahşiş bakımından zarara uğrayacak olan kendisiydi:

— Vallaha begim, diye kekeledi...

Karı koca, ikisi birden:

— Böyle söyle! dediler.

— Begim, hanım abılaman eli öpülmeyecek el deel ki!

— Yahu ben sana hanım ablanın elini sormuyorum, karının elini soruyorum.

— Vallaha begim, ben güççükken, benim babamın zamanında... İşte o benim babamın zamanında, önce anam el atardı babamın eline, vir öpem efendi diyerekden...

Şakir bey:

— Yaa, gördün mü? dedi karısına. Bak nasılmış, kim öpermiş?

— Adamın lâfını ağzına tıkama, dur da dinle! Devam et Hıdır ağa!

— Velâkin begim, biz kövden şerher yerine geldik, bizim avrat naylon fisdan, naylon çorap geydi, sonam golonya dinen şeyden de sürmeye başlayınca, işin rengi değişti...

İşte böyle begim...

— Ama daha söylemedin ki...

— Söyledim begim, ârif ol anla! Ben öpdüm avradın elini.

— Yaşsa! diye bağırdı Aysel hanım. Gördün mü, Hıdır efendi bile önce öpmüş karısının elini!

— Zaman denişdi vallaha begim.

Şakir bey, yenik:

— Demek öptün ha? dedi Hıdır efendiye.

— Begim niden öpmeyem, el öpmeknen ağız pis olmaz ki. Biraz önce sizinkini de öptüm.

— Pekiyi, nerde kaldı senin erkekliğin?

— Sizin gapıda. Gidem getirem begim?

— Ulan bu nasıl erkeklik be?

— Gapıdan alam gelem begim?

— Al gel bakalım!

Bekçi Hıdır, büyüklü ufaklı, altı tane çocuğu dizdi Şakir beyin önüne:

— Öptün ula Şakir beyin elini, hem de ikişer kere, dedi. Ya begim, bana böyle altı dene nur topu gibi evlât viren avradın elini öpmeyem de, kimin elini öpem?

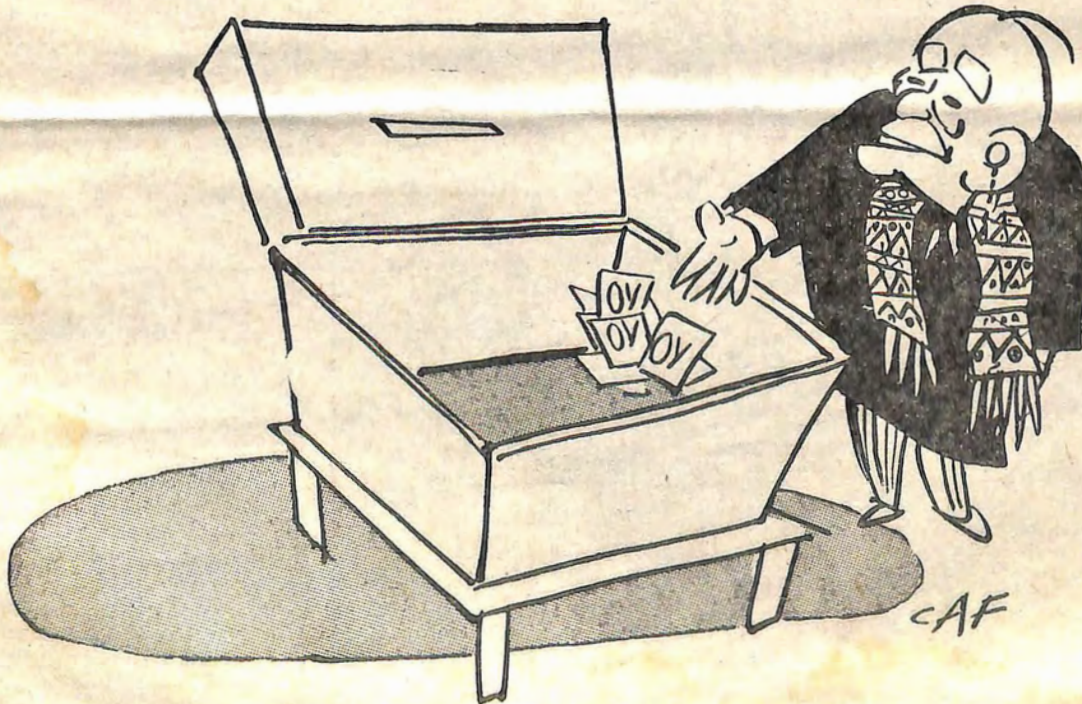
Şakir bey, bekçinin eline ikibuçuk lira tutuşturdu, Aysel hanım on lira... Ve karı koca birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülmüşler.

Bekçi gittikten sonra, Aysel hanım:

— Öp elimi, dedi. Sonra, benim de ana olmama izin ver artık!

Şakir bey, karısının iki elini birden öptü...

İnönü, «Yabancı bankalarda bir kuruluşum bile yok» dedi. — Gazeteler —

— İşte bütün servetim!..

Yazısız

AYBAR İLE ALTAN

TİP'teki hizipleşme bize göre TİPiktir;
Aybar ile Altan'ın yaptığı ikiliktir.

İkisi de diyor ki: «Ben daha sosyalistim.»
Anlamadık birader, nasıl sosyalistliktir...

Onlar kapışırken parti de çatırdıyor,
İkisinin yaptığı partiye azizliktir.

Altan'ın ifsaatı: Aybar kekeliyormuş.
Kekelemek olur a belki Aybar'da tiktir.

Yazdığı gibi midir konuşması Altan'ın?
R'leri söyleyemez, cümleleri eksiktir.

Ne derlerse desinler, ben de merak kesildim;
Bakalım pasaportu kim kime verecektir...

Mukadder ÖZAKMAN

YELPAZE

Haplı başarı!..

ADINA Fernando diyeceğim.
(Memleketi bizimkine çok
uzak ama belli olmaz, an-
latacaklarım belki günün birinde
orada bile duyulur da adamcağı-
zın başı derde girer. Dünya o ka-
dar küçüldü ki...)

Kara sakallı, dalgın bakışlı,
gençten bir romancı Fernando.
Güney Amerika'nın sık sık ihti-
lâl nezlesi geçiren küçük ülke-
lerinin birinden. Bugüne kadar
bir kaç romanı yayınlanmış ama
hiçbiri pek başarılı olmamış.
Bu durumun nedenini kendi
şöyle açıklıyor:

— Ruhumun kapılarını açıp
dehizlerinde dolaşamıyorum,
mahzenlerine inemiyorum, kuyu-
larına kova sallandıramıyorum!

Kitaplardan biri benim de eli-
me geçti. Şöyle bir karıştırdım,
sonra yazarına sordum:

— Burada yalnız kendinden,
kendi dertlerinden, umutlarından
falan söz ediyorsun. Sizin mem-
lekette senden başka insan yok
mudur?

— Vardır ama onlar beni ilgi-
lendirmez. Çünkü onların ruhla-
rını tanıyamam. Olsa olsa kendi
ruhumun kilidini açabilirim.

Bu ruh çilingirliğini kolaylaştı-
rmak için Fernando pek parlak
bir çare de düşünmüş:

Esrar çekmek.

Becerikli saydığı bir insandan
azıcık yakınlık mı gördü, hemen
casus tavırlarıyla yanına sokulup
kulağına fısıldıyor:

— Sizde o şeyden... hani bildi-
ğinizden...yahut benzeri bir nes-
ne var mı? Kendi şuur altına
ışık tutmam gerek! Ancak orada
bulduklarımı açıklayabilirsem
gerçek romanımı yazmış olaca-
ğım!

Fernando'ya çok lâflar edildi,
öğütler verildi:

— Şuurunun bodrumundan çı-
karacağın öteberi ile roman ol-
maz. Dış dünya da vardır; ona
da akıl erdirmeye çalışman ge-
rek. Şimdiki akılsızlığına bir de
keşlik eklenirse dış dünyadan
büsbütün koparsın. Kodeslere
düşme ihtimali de caba...

Nafile... Fernando, Nuh deyip
peygamber demiyor; bir türlü ele
geçiremediği keyif verici bir
maddeyi ne yapıp yapıp bulma
çabalarından vazgeçmiyordu. So-
nunda herkes onun belirli soru-
sundan elaman dedi, daha yakla-
şırken «Yok bende öyle şey» di-
ye tersler oldu.

Geçen hafta bir ahbap evinde
üç beş kişi oturmuş, konuşuyor-
duk. Fernando geldi. Oturur o-
turmaz bana döndü:

— Aşkolsun! Duydum ki sizin
memleket haşhaşın, afyonun en
bol olduğu yermiş. İstanbul'un u-
cuz otellerinde dileyen turist yan
gelip çubuğunu tütürürmüş. O
kadar rica ettiğim halde bir ko-
layımı bulup bana azıcık öyle bir
şey getirtmedin.

Ev sahibimiz, Fernando'nun
arkasından hepimize göz kırptık-
tan sonra onun kulağına eğildi:

— Müjde dostum! Sana o iyi-
liği ben yapacağım; istediğini
buldum.

Fernando sevinçten gözleri bü-
yüyerek yerinden fırladı:

— Yapma! Hemen getir! Şimdi
getir!

— Şimdi mi deneyeceksin? Bu-
rada?

— Şimdi! Burada!

Ev sahibimiz «Bir dakika» di-
yerek gitti, az sonra avucunda
dört hapla geri geldi:

— Al, dedi. Bu pambeler LSD,
maviler de benzedrin cinsinden.
Dördünü birden almak şuuraltı
kapılarını ardına kadar açarmış.

Fernando hiç düşünmeden hap-
ları attı ağızına, susuz yuttu. Son-
ra oturdu. heyecanlı beklemeye
başladı. Biz de gülmemeye çalı-
şarak onu seyre koyulduk.

İkide birde içimizden biri da-
yanamayıp soruyordu:

— Ne haber, Fernando? Bir
şeyler hissediyor musun?

Fernando en mistik tavrıyla
gözlerini kısarak kendini dinli-
yor, kesik kesik mırıldanıyordu:

— Evet... Galiba... Bir şeyler o-
luyor...

— Söyle, söyle! Ne oluyor?

— Bir şeyler... Ruhumda... De-
rinliklerimde...

Dakikalar geçtikçe Fernando o-
turduğu yerde kaykılmaya, ağız
da pelteklemeye başladı. Sızma-
dan önceki son sözü:

— Ruhumdaki kuyular, oldu.

Tabii, kolay mı: En güçlüsün-
den iki sakinleştirici hapla iki
uyku tableti insana kimbilir ne
kabuslar gördürür!

Fernando tam yirmi saat uyku-
nun mahzenlerinde dolaştı. Ama
yine de pek başarılı romanlar ya-
zacığını sanmıyorum.

Kıssadan hisse: Işığış doruklar-
da değil de kuyularda arayanlar,
üstelik bunun ulsımını ille de
yabancıardan dilenenler hapyu-
tarlar sonunda. Uyutulmakla kal-
maz, maskara da olurlar.

Ona pek benzer bir yolu Tür-
kiye'mize tavsiye etmekte dire-
nenlerin kulağına bir küpe da-
ha...

Refik ERDURAN

MEMLEKETTE PAHALLILIK YOKTUR

Yazısız

— Söyle diyorum, ne gürültüsü?... Çattık belâya... Ben alt kattan, adamın evindeki gürültünün ne gürültüsünü olduğunu nerden bileyim?

Gecenin bir vakti öyle bağıyor ki direk direk, kapılar açılıp herkes dinlemeye başladı. Dinsizin hakkından imansız gelir dedikleri ne doğruymuş. Bizim karşımadaki dairede oturan o sessiz komisyoncunun karısı, merdiveni dört basamak çıkıp da, iki elini beline dayayıp da, gözünü yumup ağzını açmaz mı:

— Nedir sizden çektiğimiz be?... Sizde hiç utanma arlanma yoktu? Bir de böyle mevki bir yerde ev sahibi olacaksınız sözde... Tuuh size, tuuh... Her gece, her gece, çekilir mi bu?... Bir de ne gürültüsü diye hiç sıklımadan soruyorsun...

Vay vay vay... Radyocu yakamı bırakıp, arkama sindi... Ben de yavaşça sıyrılıp evime girdim. Karıma:

— Böyleleri ev sahibi olacak adamlar mı? dedim, az kalsın elimden bir kaza çıkacaktı, herifi gebertecektim... Bereket Komisyoncunun karısı kurtardı adamı...

Durum değişmedi, alttan zırltı, üstten gürültü sürdü gitti...

İLK TOPLANTIMIZ

Muhasebeci, bütün komşularımıza haber saldı ki, onların evinde flân gece toplanıp, apartmanımızın ortaklaşa sorunlarını konuşacağız.

Doğrusu çok iyi bir öneri ama, biz o zamana kadar öylesine çatışmış, birbirimize girmiştik ki, nasıl karşı karşıya gelip de selâmlaşacağız, birbirimizin yüzüne bakıp konuşacağız. Ama hiç de umduğum gibi olmadı. Muhasebecinin evine girer girmez beni ilk karşılayan Radyocu oldu. Niçin saklayacağım, adam üstüme yürüyünce, o eski hırsını alamamış da, hazır burda kıstırmışken beni dövmeye geliyor sandım. Oysa o, tam kutsal mülkiyetin gerektirdiği bir nezaketle iki kolunu açıp:

— Vay efendim maşallah!... Hoş geldiniz diyerek, beni kucakladı sımsıkı ve şapur şapur öptü.

Benden sonra gelen alt katımızdaki doktora, ben de aynı şeyi yaptım. Kadınlar da öptüler. Çok özden bir hava içinde konuşmaya başladık. Önce, apartmanımızın ortaklaşa işleri için aramızdan bir yönetim kurulu sectik. Emekliyi başkan yaptık. Kabul etmek istemedi, ama çok üsteleryince razı oldu.

Önce apartmanımıza bir ad bulmalıydık. Herkes bir apartman adı önerdi: Yonca, Yuvamız, Lâle, Işıl... Birimizin söylediğini, öbürleri beğenmiyordu. Gece yarısına kadar tartıştığımız halde bu konuda bir karara varamadığımız için, toplantıyı haftaya erteledik. Ertesi haftaki toplantıda Avukat:

— Bir apartmanın adı çok önemlidir, dedi, çünkü, bir apartmana bir ad bikere verilir... Onun için iyi düşünüşüp güzel bir ad bulmalıyız.

Öztürkçeye çok düşkün olduğunu sonradan öğrendiğimiz Doktor:

— Uyum koyalım, dedi, Uyum apartmanı...

Emekli:

— O da ne demek? dedi, Uyum, neymiş?...

— Uyum, yani âhenk, armoni... — Âhenkse âhenk koyalım...

Onlar anlaşılamayınca, Radyocu:

— Birlik apartmanı diyelim, dedi, birlik içinde yaşadığımızı anlatmış oluruz...

Muhasebeci:

— Birlik adlı çok apartman var, bizimkinin adı orijinal olmalı...

Bana sordular:

— Siz niçin bir ad söylemiyorsunuz?

— «Orijinal Apartman» olsun, dedim.

Alay ediyorum sanıp güldüştiler. Öztürkçeci Doktor:

— Düzen'e ne dersiniz, dedi, Düzen Apartmanı?...

Emekli yine karşı koydu:

— Daha da neler... Düzenmiş! Biz düzenci miyiz yahu, oldu olacak Düzenbaz Apartmanı koyalım adını...

Kuzum, bu düzen ne demek?

— Arapçası nizam...

— Hah, bak, bu olur işte: Nizam Apartmanı...

Beş hafta, haftanın bir gecesi, yalnız apartmanımıza ad bulmak için, birbirimizin evinde toplandık. Bu konudaki son toplantımız Radyocuların evindeydi. O gece kesin olarak apartmanımıza bir ad bulacaktık. Üsteleyerek bana sordular. Ben de şöyle dedim:

— Bence, dünyada ve hayatta en kutsal şey mülkiyettir, kutsal mülkiyet... Bütün savaşlar, devrimler hep kutsal mülkiyet hakkı yüzünden çıkmıştır. Onun için, uygun görürse-

niz apartmanımızın adını kutsal koyalım.

Emekli:

— Kutsal mı, dedi, ne demek o?

— Kutsal demek, mukaddes demektir...

Ben bunu söylerken, o gece evinde konuştığımız ve her gece karısını, çocuklarını döven Radyocunun «mukaddesatçı» karısının adının da Mukaddes olduğunu bilmiyordum. Ben «Mukaddes koyalım» der demez, Radyocu kaba etine çuvaldız batırılmış gibi birden hopleyarak:

— Ne? diye bağırdı, ne koyacaksınız?

— Mukaddes...

Emekliye bağırdı:

— Siz o zaman nerde oturuyorum, diyeceksiniz? Mukaddes'in alt katında... Değil mi? Ya siz?

— Ben de orta katında... dedim.

— Olmaz öyle şey... Rica ederim...

Karım, kulağıma, Radyocunun karısının adının Mukaddes olduğunu fısıldayınca, Radyocuyu yatıştırmak için:

— Hakınız var, tabii olmaz... Şaka olsun diye söylemiştim... dedim.

Radyocu, kutsal mülkiyetin bizlere sağladığı nezaketi unutup:

— Şaka ama, berbat bir şaka!... diye bağırdı.

Uzun tartışmalardan sonra o gece apartmanımızın adını «Âhenk» koyduk, çünkü bizler o apartmanda âhenk içinde yaşamak istiyorduk.

Bir zaman sonra emekli komşumuz, apartman yönetim kurulu başkanlığından çekilmek istedi. Gerçekten başkanlığı çok seviyor, ama başkan kalması için üstelememizi, yalvarmamızı istiyordu. Bunu, bütün mahalleye, mahalle esnafına başkan olduğunu yaymasından, yavaş yavaş adının unutulup, ona mahallede «Başkan» denilmeye başlanmasından, kendisine her başkan denildikçe zevkten dört köşe oluşundan an-

lıyordum. Bakkalın çırağı, sütçü, suçu, bekçi, hep ona «Başkan» diyorlardı.

Haftalık toplantılarımızın yarı zamanı, Emeklinin başkanlıktan çekileceğini ileri sürmesi, bizim de ona başkanlık kalması için yalvarmalarımızla geçiyordu. Çürük hükümetler gibi, her hafta bizden güven oyu almayı gereksiniyordu.

KİM DAHA ÇOK DOLDURUYOR?

Su parasının ödenmesi yüzünden aramızda büyük bir çatışma çıktığı için bir kaç ay toplantı yapamadık. Her dairenin su saatleri ayrılmasından bütün apartmanın tek su saati vardı. Su parasını aramızda bölüşüyorduk, Emekli komşumuz da paraları bizden topluyordu. Su parası her daireye eşit bölünüyordu. Doktor:

— Biz karı-koca iki kişiyiz, üstelik gündüzleri de evde yokuz. Akşamdan akşama eve yatmaya geliyoruz. Sonra biz, musluk suyu da içmiyoruz, iyi su içeriz. —Bana döndü— Siz evinizde sekiz kişisiniz. Misafirleriniz de hiç eksik olmaz... Ne diye sizinle aynı su parası vereyim?

Benim cevap vermeme fırsat bırakmadan karımla kaynanam bir atmaca gibi sözün üzerine atıldılar. «Ne demek?... Üçbeş kuruş su parası için ileri geri söylenmek sizin gibi, böyle bir muhitte ev sahibi olmuş insana yakışır mı? Çok teessüf ederim yani...»

Sonradan anladığıma göre, karımla kaynanamın en çok kızması, herkesin içinde bizim musluk suyu içmemizi doktorun açıklamasıydı. Kendileri, şişeye iyi su alıp içiyorlarsa içiyorlar, ne var bir de bizim musluk suyu içtiğimizi ilân etmeye?

Doktorun bir bankada memur olan karısı, benim karımdan hiç de geri kalmadı. Kocasına:

— Aman şekerim, dedi, o kadar çocukları var, bu zamanda geçim de zor, ne yapsınlar musluk suyu içiyorlarsa... Musluk suyu içmek ayıp mı?

Parlayan karımı artık hiç kimse zaptedemedi:

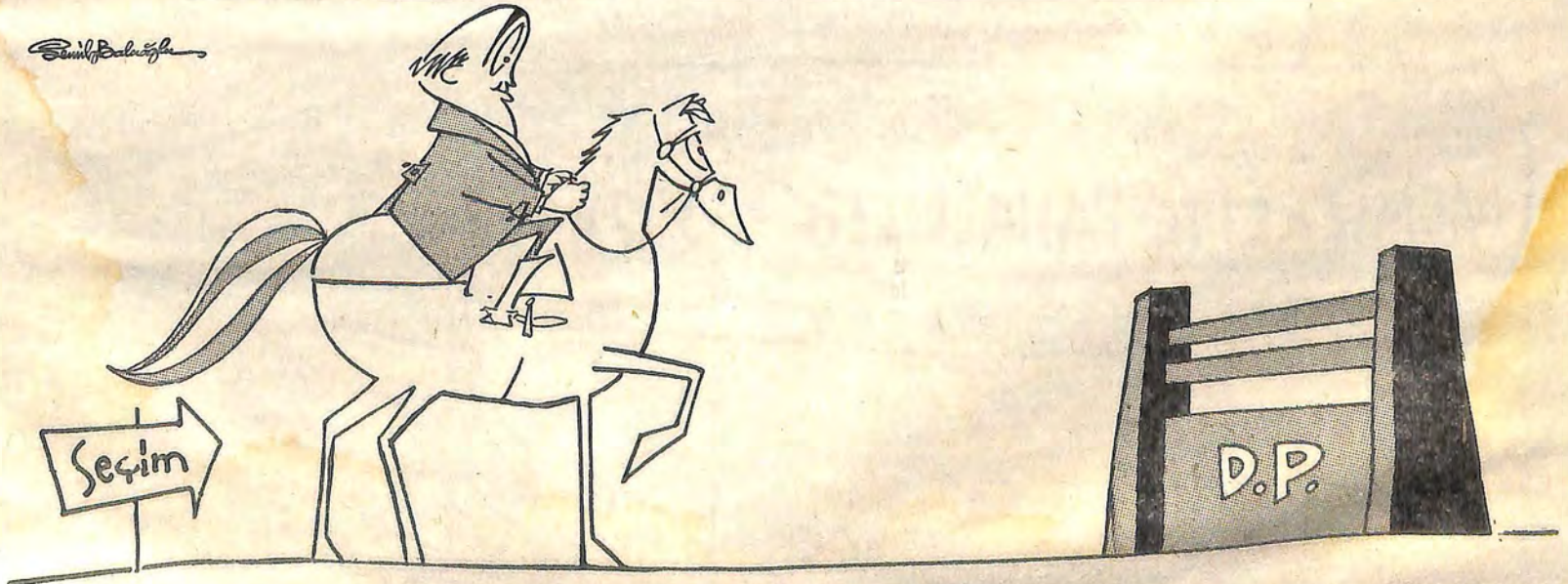
— Hanım, hanım... Sen kendine gel... Açtıрма benim ağzımı... Ben senin gibi kısır karı değilim... Elbette doğururum... Adam ol da, elinden geliyorsa sen de doğur... Ben istersem, yine doğururum...

Kaynanam:

— Sen öyleleriyle bir olma, bütün kısır karılar çocukları kıskanırlar... diye sözde kızını yatıştırmaya çalışırken yangına körükle gitmiş oldu.

(Sonu gelecek sayıda)

— Eski Demokratlara siyasi haklarının geri verilmesini öngören önerge A.P. Kurultayında kabul edildi. —

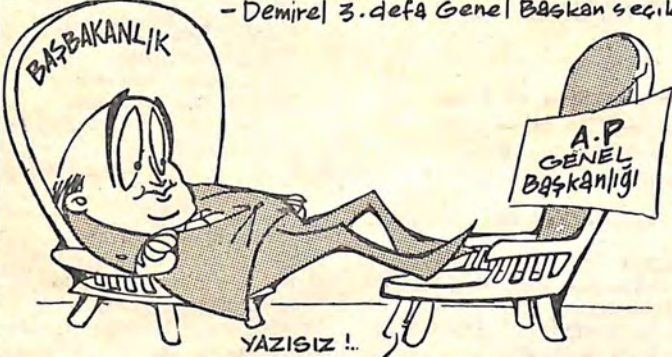

ENGELLİ YARIŞ!

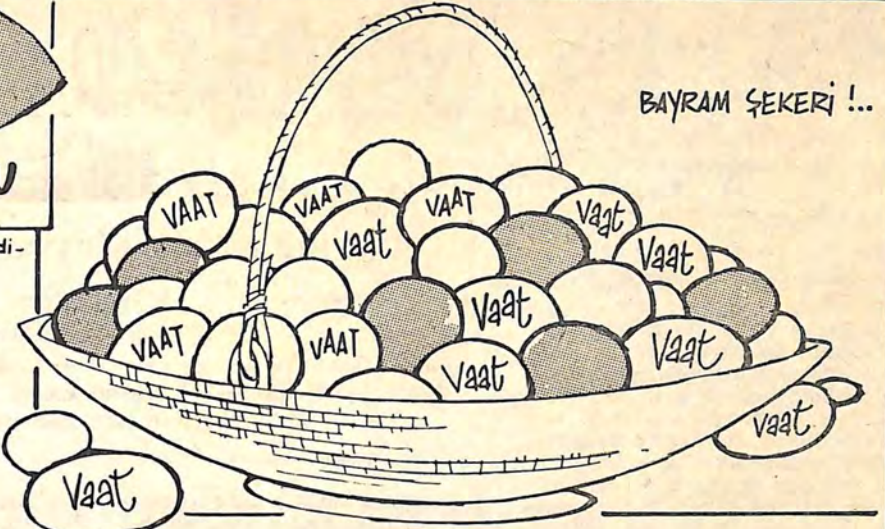
ayna

Semih Balcıoğlu

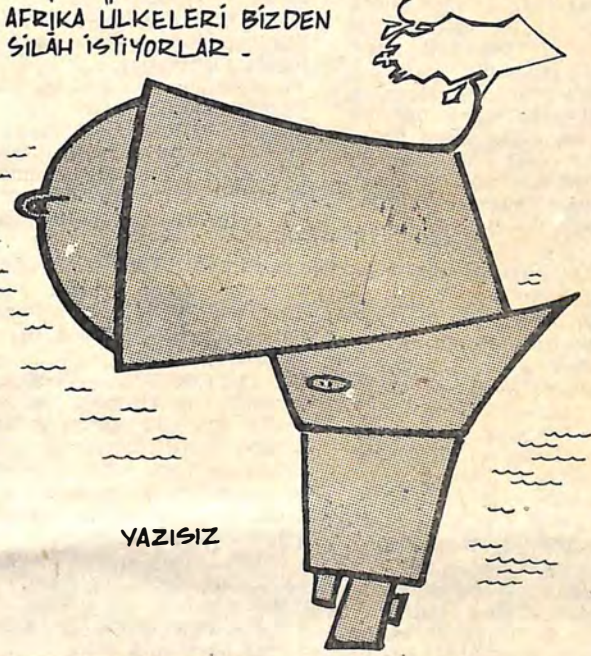
- Demirel 3. defa Genel Başkan seçildi -

- F.B. Türkiye liginde toparlanamadı -

- AFRIKA ÜLKELERİ BİZDEN SİLÂH İSTİYORLAR -

YEDİ

PAZARTESİ

Toptan temizlik

Müzikle tedavide bazı hastalıkların ilacı kesinlikle belli olmuş.

Bu işlerle uğraşanların açıklamasına göre, tansiyon düşürmek için «Çaykovsky» birebirmiş.

Haydi oldu olacak reçeteyi tam verelim de, herkes başının çaresine baksın.

Karmen operasındaki «Toreador ariası» tansiyon yükseltmeye iyi geliyormuş.

Bach, mide ağrısına...

Keman solosu, baş ağrısına...

Günümüzün elektronik enstrümanlarla çalınıp söylenen müziğin neye yaradığını da biz söyleyelim: İnsanın topyekûn çıldırmasına!...

SALI

Bizdekinin biraz tersi

New-York'taki firmaların biri tarafından keşfedilen yeni bir araç, basın mensuplarına gösterilmiş.

Hani keşif meşif denince insanın aklına umulmadık, duyulmadık bir şeyle karşılaşacağı geliyor değil mi? Bu hiç de öyle değil. «Üstünde uzun zaman çalıştıktan sonra, binbir güçlüklerle bulduk» diye dünyaya duyurdukları şey, hepimizin bildiği alelade bir

düdük! Ne var ki, uşakların, hizmetçilerin gördükleri işleri, bu düdük tek başına yapıyormuş. Arzuunuza göre elektrikleri yakıyor, telefonu açıyor, radyoda, televizyonda istediğiniz istasyonları buluyor. Bütün bunların olması için düdüğü çalmak yeter.

Bizim buluşumuzun başka bir şekli işte. Onlar düdüğü çalınca telefon, radyo, elektrik kendi kendine açılıyor; biz musluğu, ya da telefonu açınca karşımıza düdük çıkıyor!

ÇARŞAMBA

Hiciv

İki liseli gencin kurbağadan kurbağaya kalp nakletmelerinden sonra, 16 yaşlarındaki Bandırma- lı bir genç de kedinden aldığı kalbi, bir tavşana nakletmiş. Delikanlının ismi, Gürsoy Baccaksız.

Hiciv dediğimiz yalnız söz ve yazı ile yapılmaz ya. Kalp nakillerinin kimlere kaldığını, davranışları ile hicvetmiş çocukcağız!

PERŞEMBE

Parola ve işaret

Gazetelerimizden biri, son bir ay içinde Türkiye'ye sığınan Romen'lerin sayısının dörtyüze yükseldiğini bildirirken, bir başkası, Yugoslav turistleri ile ilgili şu haberi veriyor: «Yugoslav'ların parolası: Türkiye'de buluşalım.»

Kollektif çalışmanın yeni bir örneğini görüyoruz anlaşılan. Yugoslav'lar parolayı veriyor, Romen'ler Türkiye'ye tıyıyor!

CUMA

Asu ile Asuman

Asu gazetelere geçti, Asuman'ı milyonlardan biri olarak Akba- ba'mız seçti.

İkisi de dişidir.

Asu, Büyük Efes Otelinin 702 numaralı lüks dairesinde kraliçeler gibi yaşar, Asuman her tarafı akan bir gecekondu odasında nasıl yaşadığına şaşar!

Asu, hayatında uçaktan başka taşıta binmemiş, Asuman'cık uçağı yakından görmemiş.

Asu'nun boynunda sapsarı bir Reşat altını ile altın bir maşallah'ı var, Asuman boğazından geçecek bir lokma arar.

Asu, biftek, pırzola, şiş kebabı, süt, yoğurt ve yumurtadan başka bir şey yemez; Asuman çoğu zaman bir sıcak çorba göremez!

Ve Asu talihli bir köpektir; Asuman'ın üzüntüsü, dünyaya insan olarak geldiğini bilmektir!

CUMARTESİ

Dostlar başına

Kıbrıs meselesinin çıkmaza girdiğini sanarlara müjde! Görüşmeler olumlu bir sonuca bağlan- sa da, bağlanmasa da Kıbrıs'a çıkartma yapmaya kararlıyız bu

GÜN

sefer! Hele şu kış bir geçsin, hayırlısıyla mevsim bahara ersin, görün siz!

Nereden mi haber aldık? Gazetelerden!

Yalnız bu sefer düşmanı ürkütmemek için olacak, spor sayfalarında verdiler haberi. İsterseniz bir kerede beraber okuyalım: «Boğazı 5 saatte yüzerek Kız Kulesine gelen milli yüzücü Ersin Aydın, ilkbahar'da Kıbrıs'a çıkacak!»

İnanırsınız mı? Bize sorarsanız inanmasına inandık da, mesele- nin içyüzünü pek anlayamadık. Gayemiz neydi? Spor mu yap- caktık, savaş mı edecektik? Onu unuttuk işte!

PAZAR

Akl akıl...

Meteliğe kurşun atan Belediye verilen akıllar içinden birini be- ğenmiş ve gelir sağlamak için si- nemacılığa başlamaya karar ver- miş.

Olmaz falan demeyin, caydır- mazzınız. Kafasına koymuş bir kere: Yazın plaj işletecek, kışın sinemacılık yapacak.

İlkbaharla sonbaharda mı?... Açıklamıyor ama, her halde Ak- saray meydanında seyyar kotte- cilik yapacak!

Davulcu geldi kapıya

VEDAT SAYGEL

I

Döşemesi halılarla, duvarları marokenle kaplı geniş bir salon. Sağda solda zevkle serpiştirilmiş sünger köpüğü koltuklar. Kapının karşısına rastlayan duvarda çerçevesizmiş koskocaman bir parti amblemi ve amblemin iki tarafında parti üst kademelerinden iki kişinin fotoğrafı. Fotoğrafların altında, cilâsı pırıl pırıl parlayan büyük bir çalışma masası. Salonun doğuya bakan penceresi sıkı sıkıya kapatılmış, ardına kadar açık olan batıya bakan penceresinden güneşsiz bir ışık içersini aydınlatmaktadır. Duvardaki fotoğraflarını kıskandıracak sıkıhtaki politikacılardan biri çalışma masasının başında önündeki kâğıda bir şeyler yazarken, diğeri elleri ardında, salonun yumuşak halılarının üstünde volta atmaktadır.

Başını önündeki kâğıttan kaldıran birinci politikacı: — Hele şükür bittii!

2. POLİTİKACI arkadaşının söylediklerini belirsiz bir sesle tekrarlar: — Hamdolsun bittii!

1. POLİTİKACI: — Şimdi ne yapmamız gerekiyor biliyor musun?

2. POLİTİKACI: — Yine her zamanki yaptığımızı yapacağız. «Masaya sokulur» Dış yardım bulmanın çarelerini arayacağız.

1. POLİTİKACI: — Neden?

2. POLİTİKACI: — Bitti defnedin mi?

1. POLİTİKACI: — Dedim ama, neyin bittiğini söylemedim ki...

2. POLİTİKACI: — Söylemene ne lüzum var birader? Ârif olan anlar. Bizde bitti dendi mi, ya yatırımlar için alınan dış yardım biter, ya yolluklar için ayrılmış tahsisat biter, ya da bakanlıklar için ayrılmış fon biter! Başka bir şeyin bittiği var mı ülkemizde?

1. POLİTİKACI güler: — Haklısın ama, benim bitirdiğim malî konularla ilgili değil.

2. POLİTİKACI: — Başka bir şey bulamazsın ki, bitiresin.

1. POLİTİKACI: — Buldum, buldum... Bayram mesajını bitirdim.

2. POLİTİKACI: — Haa, bak tek bitiremeyeceğimiz şey odur. Mübarek memlekette her gün yeni bir bayram kutluyoruz. (Masaya eğilip kâğıdı okumaya çalışır) Bir kaç kelimeyle her konuya dokunsaydın bari.

1. POLİTİKACI: — Bak, okuyayım. (Kâğıt elinde ayağa kalkıp, nutuk çeker gibi bir poz alır) Aziz vatandaşlar, mübarek şeker bayramını coşkunlukla kutlamaya hazırlandığımız şu saatlerde neşenizin daim olmasını niyaz eder, işsizlere gayret, çalışanlara berekeet, evsiz vatandaşlarımıza da biraz kum ve briket vermesini Tanrıdan dileriz. (2. Politikacıya sorar) Nasıl?

2. POLİTİKACI: — Yavan olmuş. (Kâğıdı alıp inceler) Ne kalkınma hamlelerinden bahis var, ne de vatandaşın huzurunu kaçıran olaylardan...

1. POLİTİKACI: — Onu ben de düşündüm ama, hepsini yazmaya kalkarsak roman olur.

2. Politikacı ağzını açmak üzereyken bir gümbürtü duyulur. Donar kalırlar.

İkisi birden: — Gene başladı! Gümbürtü yaklaşmaktadır. Batı tarafındaki pencereye sokulan 2. Politikacı bir süre sokağı gözden geçirir.

2. POLİTİKACI: — Bir şey gözüküyor.

BİR PERDELİK BAYRAM OYUNU

KİŞİLER :

1. Politikacı — 2. Politikacı — Bekçi — Davulcu — Bak-
kal — Bakkalın kızı — Sebzeci — Çırak — Tüccar — Yar-
dımcı — Memur — Memurun karısı — Vatandaş Memet
efendi ve tüm aile efradı.

1. Politikacı doğuya bakan pence-
renin perdesini aralar. Yüzünde bir
gülümseme belirir.

1. POLİTİKACI: — Davulcuymuş.
Bekçiyle beraber kapı dolaşıp
bahşış topluyorlar.

2. Politikacı bir koltuğa gömülüp,
alnındaki terleri siler.

2. POLİTİKACI: — Canım olmaz
ki... Böyle de davul çalınmaz ki...
Sabahın bu saatinde vatandaşları de-
rin uykusundan uyandırmak...

1. POLİTİKACI: — Hem de hey-
canla uyandırmak...

2. POLİTİKACI: — Akşama kadar
heyecanı geçmez insanın.

1. POLİTİKACI: — Vatandaş ne
zaman kendine gelecek, ne zaman
çalışacak?

2. POLİTİKACI: — Geri kalmışlı-
ğımız bu yüzden zaten. Milletin her
dakika yüreğini ağzına getiriyorlar.
Sinirini yatıştırmaya uğraşmaktan,
çalışmaya vakit bulamıyor ki... Önce,
vatandaşın uyumasını engelleyen
davul ve davulcuların yasaklanması
için bir kanun teklifi hazırlayalım.

1. POLİTİKACI: — Evet. Davullar
susmadan memleket huzura kavuş-
maz!

1. Politikacı önüne bir kâğıt çekip,
masasının başına geçer.

II

Yüksek, göz alıcı apartmanlarla,
ayakta güçlülükte duran tek katlı der-
me çatma evlerin bulunduğu bir so-

kak. Bekçiyle ortaklaşa işe çıkan
davulcu, tokmağını güm güm davu-
la indirmektedir.

BEKÇİ: — Yediğimiz ayazla eskit-
tiğimiz pabuca değmedi.

DAVULCU: — Biz mi kısmetsiziz,
millet mi parasız, anlayamadım git-
ti! (Çevresine bakınır) Hiç zengin
yok mu yahu buralarda?

BEKÇİ: — Bu sokakta yükümüzü
tuttuk ne âlâ; yoksa acımızdan öl-
dük demektir! En varlıklı sokak bu-
rasıdır çünkü. Bak, şu evde şehrin
engzin bakkalı oturur. (Parmağı
ile işaret eder) Şu ev sebzezinindir.
Sebzeci dedikse, öyle küçük sebze-
ci-lerden değil, koskoca bir kabızmal-
dır adam! Şurada, ithalat, ihracat
ve iç ticaretle uğraşan bir tüccar
vardır.

DAVULCU: — Şunlarda?...

BEKÇİ: — Onların birinde oturan
memur, diğerinde oturan basit bir
vatandaştır. Fakat boş çevirecek-
lerini sanmam. Sen vur şu davula he-
le bir bakalım.

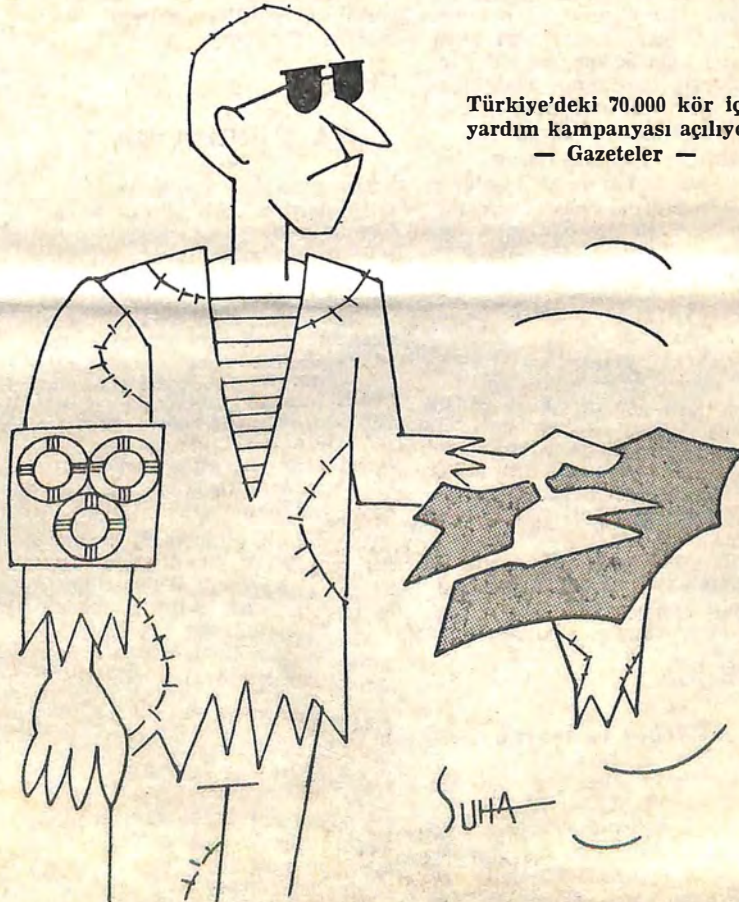
Davulu bir taraftan davulu tok-
maklarken, diğer taraftan bağıra
bağıra mâni okur.

DAVULCU:

— Ne Şam'ız ne şekeriz
Bayramı ipe çekeriz
İşte geldik kapınıza
Yardımanızı bekleriz.

Davulu gümbürdete gümbürdete
bakkalın kapısına sokulurlar.

Türkiye'deki 70.000 kör için
yardım kampanyası açılıyor.
— Gazeteler —

Yazısız

DAVULCU:

— Dağda biten darıdır
Balı yapan arıdır
Eşegi sucuk yapan
Yurdun bakkallarıdır.

Biraz beklerler, ne bahşış, ne de
cevap veren olur.

BEKÇİ: — Duymadılar zaar, güm-
bürdet hele...

DAVULCU:

— Gözümüz yok pâyende
Kesende sermayende
Bahşışı gönder, biz de
Sevinelim sayende.

İçerden bakkalın sesi duyulur.
BAKKAL: — Şunları ya susturun,
ya da ben susturmasını bilirim! Ne
utanmaz insanlarmış yahu!

Pencere açılıp, bakkalın kızı işaret
parmağını dudaklarına götürerek
susmalarını bildirir.

BEKÇİ: — Babanızı uyandırdık
mı abla?

KIZ: — Yoo, babam hiç uyumaz
ki uyanısın.

BEKÇİ: — Neden kızdı öyleyse?

KIZ: — Etiketler üstünde fiyat a-
yarlaması yaparken kafasını karış-
tırdınız da, ondan... Fasulyenin fi-
yatını değiştirip değiştirmedini
bir türlü hatırlayamıyor!

Davulu tokmağa sarılır yeniden.

DAVULCU:

— Bayram geldi ülkeye
Zam geldi fasulyeye
At bahşışı götürelim
Bizim fakir haneye.

KIZ: — Ne bahşışı ayol? Veresi-
ye defteriyle çalışan insanlarız biz.
Ay başı olsa neyse.

Pencereyi kapatıp, kaybolur.
Davulcuyla bekçi birbirlerine ba-
kışır.

BEKÇİ: — Yürü öbür kapıya!

DAVULCU: — Burada kim oturu-
yor?

BEKÇİ: — Sebzeci... Yâni sebze-
ci dedikse...

Davulu bekçinin sözünü keser.
DAVULCU: — Koskoca bir kab-
ızmal!

BEKÇİ: — Evet, kabızmal.
Tokmak yeniden kalkıp iner.

DAVULCU:

— Tatmadan bitti kıraz
Geçti koskocaman yaz
Bir ayva olsun gönder
Bayram yapalım biraz.

İçerden sebzezinin sesi duyulur.
SEBZECİ: — Ver ulan, ver!

BEKÇİ güler: — Hele şükür sıf-
tah ediyoruz galiba.

DAVULCU da güler: — Ver dedi.
Kimse bir şey vermeyince, yeniden
tokmağa sarılır davulcu.

DAVULCU:

— İçerden bir ses geldi
Biri, ver ulan dedi
Beklemekten a beyim
İmanımız gevredii.

SEBZECİ'nin sesi duyulur: — Ver
ulan ver!

Çırağın sesi dışarı yankılar: — Ka-
pıda bir gürültü var usta.

SEBZECİ: — Git bak bakalım.
Kapı açılır, çırak eşikte belirir.

ÇIRAK: — Kimi arıyorsunuz?

DAVULCU: — Bahşış bekliyoruz.

ÇIRAK: — Ustam tavan arasında...
Ne kendi gelebilir, ne bahşış vere-
bilir.

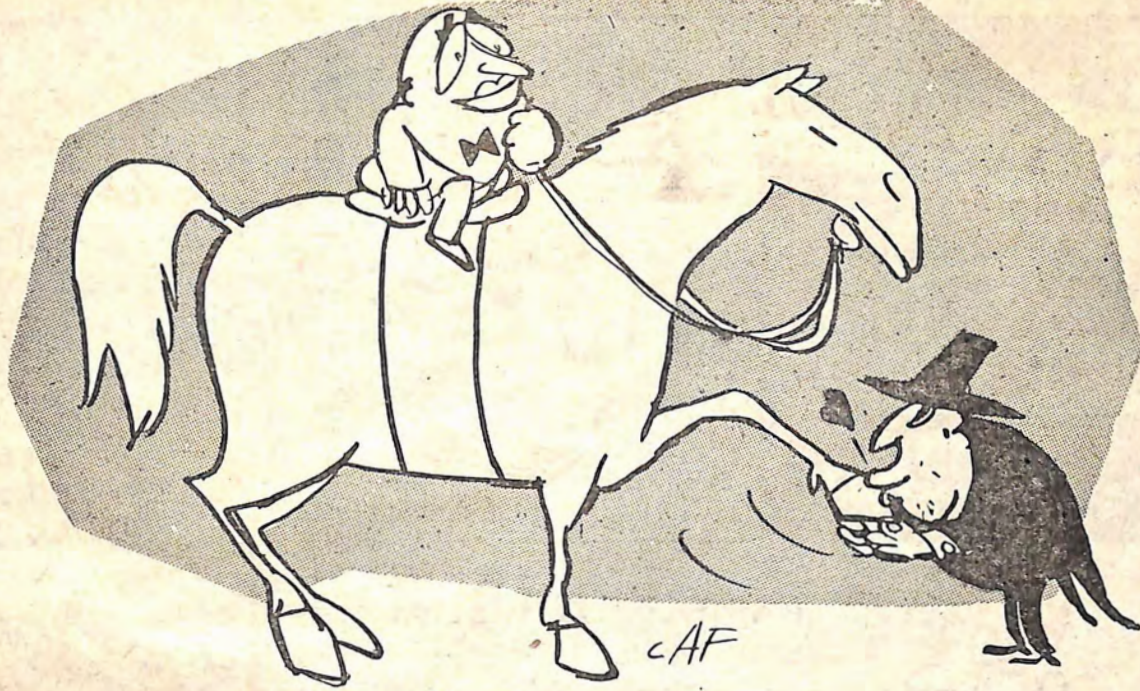
BEKÇİ: — Az önce ver ulan ver
diyordu ya?

ÇIRAK: — Kış ortasında çıkarmak
için tavan arasına soğan istif ediy-
ruz da, ver ulan ver diye soğanları
istiyordu benden.

Kapıyı çekip kaybolur.

III

İki politikacının bulunduğu güzel

Bayram tebriki!

döşenmiş salon. Politikacıların ikisi de pencereden davulcuyla izlemekte-dirler.

1. POLİTİKACI: — Yazık... O ka-pıdan da elleri boş ayrıldılar.

2. POLİTİKACI: — Milleti uyandı-ran davulları olmasa pek kötü sa-yılmazlar.

1. POLİTİKACI: — Nasıl da nab-za göre şerbet vermesini biliyorlar? Davulcu bayağı kafası işleyen adam!

2. POLİTİKACI: — Kıyıda köşede kalmış bir kabiliyet!

1. POLİTİKACI: — Eli de, dili de kuvvetli maşallah! Bak bak, yeni bir kapiya geldiler.

İkisi birden eğilirler pencereye...

IV

Yine aynı sokak. Bekçi ile davul-cu, vura söyleye tüccarın kapısına gelirler.

DAVULCU:

— Ne kotayla işimiz
— Ne lisans bekleriz
Bahşış insaflı ver
Çünkü iki kişiyiz.

Beyaz gömlekli bir adam çıkar ka-pıya.

ADAM: — Susun ve hemen bura-dan sıvışın! İş zamanı bahşış mı ist-enirmiş?

BEKÇİ: — Siz tüccar beysiniz de-gil mi?

ADAM: — Ben yardımcısıyım. Bey-efendi...

BEKÇİ: — Uyuyor mu?

YARDIMCI: — Uyutmak istesenz de uyumaz beyefendi!

BEKÇİ: — Peki, beyefendi nere-de?

YARDIMCI: — Memleketin itha-lât, ihracat ve de dahili ticaret ko-nularında çalışıyor Pek meşgul. Gi-din, başka zaman gelin.

BEKÇİ: — Ne yapıyor?

YARDIMCI: — İhraç için yeni bir yağ formülü arıyor. Görseniz acırsı-nız haline! O gres yağlarının, o iç yağlarının, o susam yağlarının ara-sında deli olacak zavallı!

BEKÇİ: — Biraz beklesek...

YARDIMCI: — Beklemekle bite-cek gibi olsa, bekleyin. Yağ konus-u halletse bile, sırada keçi gübre-siyle koyun gübresi karışımından bir nevi üzüm elde etme çalışma-ları var.

İçerden tüccarın sesi duyulur: — Bir ölçek susam yağı, çeyrek ölçek iç yağı...

YARDIMCI: — Bunu ona, onu bu-na katmaktan helâk oldu zavallı.

BEKÇİ, davulcuya: — Geçelim. Sı-rada iki kapi kaldı zaten. Şu mem-u-ra bir seslen bakalım.

DAVULCU:

— Yoğurdular hamurunu
İpe serdiler ununu

Dilerim sağken görürsün
Şu Personel Kanununu.

Memurun karısı pencereden başını uzatır.

KADIN: — Susun ayol, adamcağ-ızın kafası karışacak!

BEKÇİ hayretle: — Ay, o da mı susam yağına iç yağı katıyor yoksa?

KADIN: — Onun mesleği yağcılık değil ki... Ay sonu alacağı paranın elinde kalan kısmını nasıl idare e-deceğini düşünüyor. Bakkalinkinden kesip, manavinkine katıyor, sucu-nunkinden kesip, kömürçününe katıyor!

Memurun sesi duyulur içerden: — Yetmişbeşi bakkala, yirmiüçü sebze-ciye... Sebzecininkinden yedi alıp sucununkine katsak, altı kere altı otuzaltı, elde var üç!

KADIN: — Gördünüz mü?

BEKÇİ: — Gördük, gördük! «Da-vulcuya döner» Sırada sadece vatan-daş Memet efendi kaldı. Vur baka-lım.

DAVULCU:

— Gömlek aldım söküldü
Yamaları döküldü
Ellere bayram geldi
Benim boynum büküldü.

Ne kimse görünür, ne cevap veri-lir.

DAVULCU:

— Mübarek bayram bugün
Milletle dernek düğün
Aç kapıyı efendim
Halimizi bir görün.

Gene ses soluk çıkmaz.

BEKÇİ: — Uyurlar bunlar. Yaka-cakları, giyecekleri de bulunmadığın-dan hiç yataktan çıkmazlar ama sen bir daha vur hele.

DAVULCU:

— Ramazanı gönderdik
Bayram yapalım dedik
Siftah etmedik henüz
Yolla beyim bir teklik.

Kapı açılır, vatandaş Memet efen-di ailecek kapıda sıralanır. Ne üst-te vardır, ne başta.

Vatandaş Memet efendi ve ailesi: (Koro halinde):

— Üç beş kurşuk vardı
Arefeden yel aldı
Eve kapandık yine
Bayram seneye kaldı.

Umutsuzluktan omuzları çöken bekçi çevresine bakınırken, pencere-den kendilerini izleyen politikacıları görür.

Bekçi, davulcuya: — Bir de şu ka-pıyı çalalım. Belki boş çevirmezler. Kapiya sokulurlar. Davulcu vurur tokmağı.

DAVULCU:

— Bankadan çok partimiz var
Tümen tümen, katar katar
Vatandaş sorarsanız
Meteliğe kurşun atar!

Kapı açılır.

1. POLİTİKACI: — Bir sıkıntınız mı vardı?

DAVULCU:

— Zikzaklıdır gidişimiz
Alaturka her işimiz

Yusuf Ziya Ortaç

1968 - 1969

Armağanı Yarışması

BİR PERDELİK OYUN

1 — Oyunun, güldürü niteliğini taşıması...

2 — 4 Aralık 1968'de başlayan yarışmaya gönderilecek eserlerin, en geç 20 Ocak 1969 tarihine ka-dar elimize geçecek şekilde pos-talanması...

3 — Yazıların, kâğıdın bir yü-züne daktilo ile yazılması...

4 — Yarışma zarflarının üzeri-ne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması...

5 — AKBABA Dergisi, Divan-yolu Klodfarer Cad. No: 8-10, İSTANBUL adresine gönderilme-si...

6 — Yarışmaya katılacak ya-zarların, eserlerinden üçer nü-sa göndermeleri ve altına açık adres, ad ve soyadlarını yazma-ları rica olunur...

7 — Yarışmaya katılacak eser-lerin daha önce hiçbir gazete ve dergide yayınlanmamış olması gerekmektedir.

Yarışma, bütün sanatçılara a-çıktır.

Birinciye verilecek ödül
2500 «İkibin beşyüz» lira-dır.

Jüri, 21 Ocak 1969'dan itibaren eserleri değerlendirmeye başla-yacak. armağan kazanan eser 11 Mart 1969'dan sonra çıkacak Ak-baba'da yayınlanacaktır.

Bütün sanatçıları yarışmaya dâvet eder, başarılar dileriz.

Derdimizi soruyorsun
Hani bizim bahşışımız?

1. POLİTİKACI: — (Gülerek) Biz vermeyiz, alırız.

2. POLİTİKACI: — Git, davulunu bırakıp gel. Seni partiye alıyoruz.

1. Politikacı, 2. Politikacı, Davulcu,

Bekçi hep bir ağızdan:

Ünlü Boğaz Köprüsüyle

Şenlenecek bu vatan

Kalkınma temposuyla

Davul vuracak dan dan

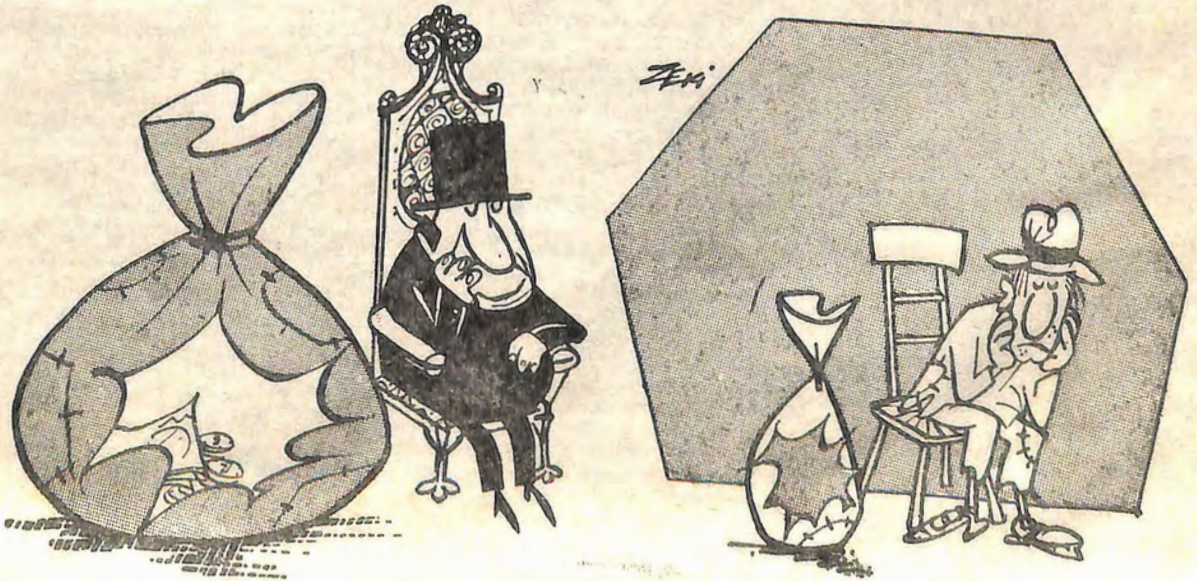
Geliniz kutlayalım

Deliye her gün bayram!

PERDE İNER

Vedat SAYGEL

Bütçe açığı için vergi düşünülüyor. — Gazeteler —

Devlet bütçesi...

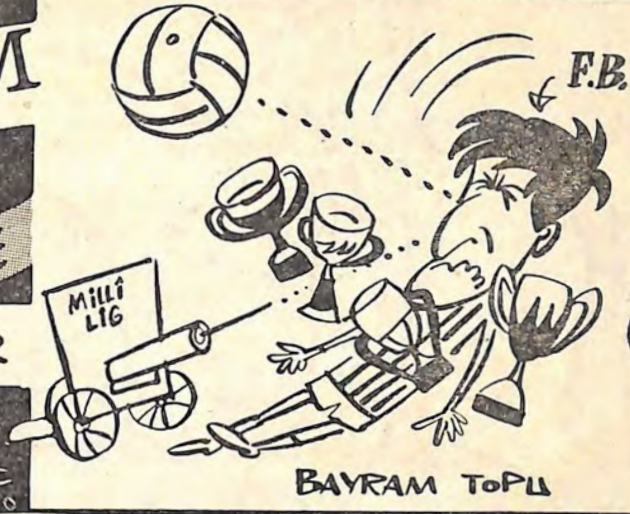
Aile bütçesi!

ÖLÇÜDEN TAŞANLAR!

BAYRAM ÜZERİNE BENZETMELER

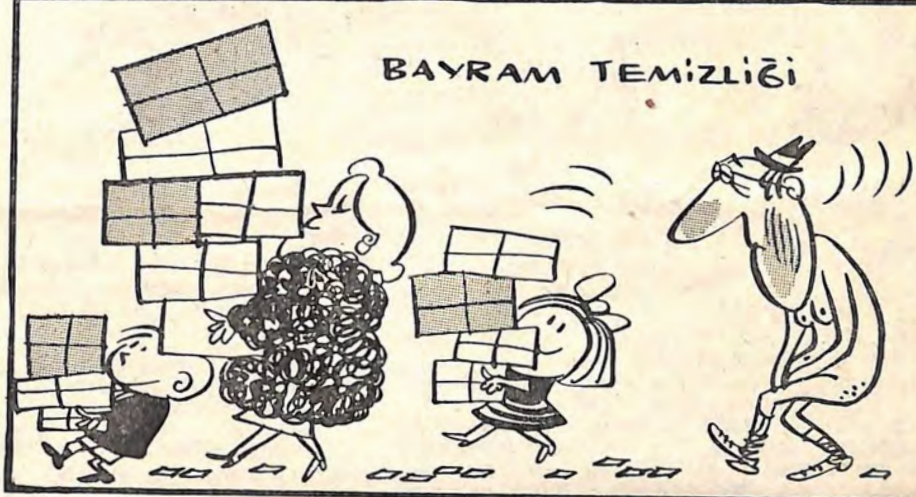
Suat Yalaz

BAYRAM TOPLU

BAYRAM
ŞEKERİ

BAYRAM TEMİZLİĞİ

BAYRAM
GELMİŞ NEMİİ MEEE
ANAM AANAAM
GARİBEEEM!

Ankara ŞU KONGRE...

Kongrenin amacı, yirmi dört kişiyi seçmekti, parti idaresine... Kulis onun için yapıyordu. Ziyafetler onun için çekiliyordu. Politikacılar onun için birbirlerini hırpalıyorlardı, veya kucaklaşıyorlardı. İki taraflı oyunlar onun için oynanıyordu. İhanetler onun için ediliyordu. Birbirinden gizli sanılan toplantılar onun için yapıyordu. Matbaalarda gerçek listeler, şaşırtmaca listeler onun için basılıyordu... «Yeminliler» ve «yeminsizler» onun için boğazlaşıyorlardı... AP. öz özünü hiçbir muhalefet partisinin onu rüyasında bile hırpalayamıyacağı gibi, onun için hırpalıyordu kıyasıyla!

Spor Sarayında, gazeteler, dergiler dağıtılıyordu, parasız...

VE BAŞBAKAN

Azimli adımlarla, tepedeki bir kapıdan girdi. Yanı sıra eşi vardı, her hangi bir Batılı Başbakan gibi... İncelmiş, zarıflaşmış, saçlarını kızıldan siyaha aktararak son derece güzelleşmiş, dünyaya, hayata, başarıya iri iri gözler açan eşi... Hanım basın mensupları, üstünde başında kursor aradılar, bulamadılar. Esaslı bir Kongre kıyafeti giymişti: Bir tarafı daha kalkık, profilini avantaja eden beyaza yakın pastel vizondan bir bone, aynı pastel vizondan, V şeklinde yaka, siyah dö piyes, siyah dekolte pabuçlar... Ve, dizini oynatmadan, en ufak bir yorgunluk emaresi göstermeden, eşinin kitapta yetmişyedi sayfa, sözde saatlerce süren söylevini dinledi, başı azıcık devrik... Çok merak ederim, hayatı birdenbire değişen, hayat sahnesinde birdenbire başrole çıkan bir kadın ne duyar?... Örneğin, kocası alkışlanırken... Muhakkak olan bir şey varsa, o da Nazmiye Demirel'in adaptasyon gücü... Kendini, en azılı ünlülerin arasına girene saydırmış... Saydırmış ki, Cu-

Mevsim; koca takvimi zayıflatmış, eritmiş, Görünürlere göre o mübarek ay bitmiş. Çocuklar el öpmeye, hanım tebriğe gitmiş. Onlar geri dönünce başlayacak bir dram: Paramız yok bu bayram.

Bektaşî düsturuna uymuşuz zaman zaman, Sivrisinek sesini ezan sanmışız bâzan. Bu hatâyâ en fazla kendimiz olduk kızan. Ama sadece oruç yedik, yemedik haram; O halde gelsin bayram!

Oruç tekrardan gelir üzülecek durum yok. Borazancı değilim, öttürecek borum yok. Kendimi tanıyorum, yobazlara sorum yok. Hesabı ben veririm gelince bir gün sıram; Neyseki şimdi bayram.

Bayram

Her şeyin çaresi var
Ya deve kurban etm
Doğrusu ikisi de «Ak
Acaba başka türlü s
Malı

Herkesi ben kaldırdı
Onlara hazırladım h
İhtiyaten sokmadım
Terkibi bilinmeyen p
Böyl

valdız Kabare Tiyatrosunda, azıcık hicvedildi diye, şakası olmayan yağız delegeler, Kabare Tiyatrosu yönetici ve artistlerine kabadayılık gösterisi yapmalarına ramak kalmış ve güç belâyla zorbalık şövalyeliğinden vazgeçirilmişler...

Başbakan alkışlanırken, hükümet üyelerinin bazılarının burukluğu artmıştı. Hasetten falan değil... Neden olduğunu bilemem... Bir tanıdığım, kırk feleğin dört yüz çemberinden geçmiş bir politikacı bana dedi ki:

«Efendim, ben oyunda, meselâ tavlada bile kazanmak için, zar tutmaya, ondan sonra efendim, çaktırmadan fazla pul toplamaya, her şeye hazırım ki, yenilmiyeyim...»

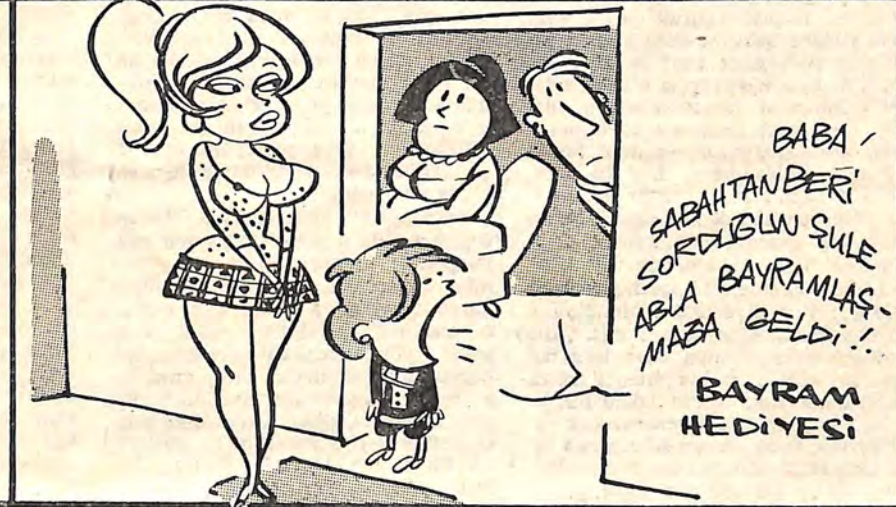
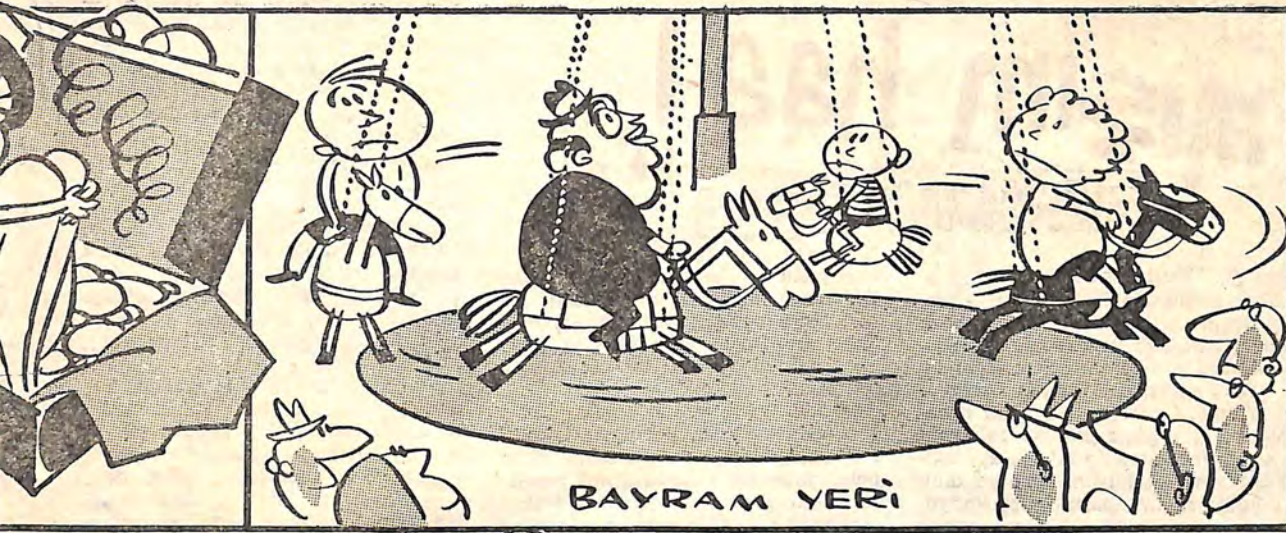
Acep, Başbakan bu görüşü paylaşır mı?...

Bakanlar burula dursun, delegelerin keyfi yerindeydi. O keyfin arasında Başbakan kürsüye çıkmıştı ve kötü akustikli salonda yandan güç işitilen söylevine başlamıştı... Ben, kitapta izliyordum... Bildiğim konu-

19 bin işçi dış ülkelere gitmek

— İşte, sıra bekletmeden yab

Şakaları

Sapa sağlam duruyor imanının kalesi,
Gazetelere yazdım birçok din makalesi.
Tatbikatı önleyen doktor müdahalesi.
Onlara kolay kolay anlatılmıyör meram;
Aldırma bugün bayram.

Tanrı; bunu da belki mâzeret sayar ama,
Pek çok kimselerin de orucu yama yama.
Onlarla birleşerek katılmalı bayrama.
Ön safta namaz kılsak bizleri görür imam,
Der ki: «Hakları bayram!»

Keyfiyete bakmalı, kıymet taşımaz sayı,
Bu durumda bize de düşmeli sevap payı.
Boş hüküm verilmesin anlamadan şakayı.
Her zaman tekrarlarız şunu hasılı kelâm:
Deliye her gün bayram!...

Salâhattin KUTLU

lar bana içler çektiyordu, bilme-
diğim konuların önünde boynumu
«O benden iyi bilir» diye büküyordum...

YANLIŞ ATA OYNADIN

Söylev, bağırta çağırta, temenni ve
büyük Kongre sona erdi... İki çadır
dövüştü. Büyük ağa çadırı kay-
betmişti. Küçük ağalar çadırı ka-
zanmıştı. Ve kazandığını sanan biri,
arkadaşlarımızdan bir gazeteciye za-
ferinin tepesinden savurdu; kafa kes-
mek için kılıç savururcasına:

«— Yanlış ata oynadın arkadaş...»
Ah ah, susmak diye bir müessesese
olduğunu bazıları bilse... Ah ah, er-
ken öten horozun başını kestikleri-
ni bazıları bilse... Ah ahl...
Aynı kişi, büsbütün avurlanarak
tavurlanarak devam etti:
«— Kabinde değişikliği lazım...»
İkinci tasniften sonra o zatın se-
çilmediği anlaşıldı. Bizim gazeteci
arkadaş, meğerse o kadar yanlış ata
oynamamışmış... Ben bunca çocuk-
suluğa, bunca hafifliğe tutuluyo-

sıra bekliyor. — Gazeteler —

Mektubu

rum... Korkuyorum bunca hafiflik-
ten!...

VE MEHMET TURGUT OLAYI

Sanayi Bakanını tanır mısınız?
Başbakanın en eski, en vefalı silah
arkadaşlarındandır. Zekidir, tüme
varma gücü büyüktür, gönül insanı-
dır, başkasının ve memleketinin der-
dini duyan adamdır, inancı vardır,
kurban adayı olmak için politika a-
renasında bütün özellikleri taşır!...
Gökmuşa köyündendir...

Büyük ağa çadırında dövüşenlerin
biri oydu... Ve birden istifa ettiğini
duyduk Sanayi Bakanlığından...

N'olmuştu ki?... Kim seni bunca
örselemişti ki Mehmet Turgut?...

Gazeteler yazı üzerine yazı dök-
türmeye başladılar, «afetin» li, «afe-
rin» siz yazılar... Bir de havaya da-
yanan yorumlar vardı çarşaf çar-
şaf: «Grubu kaybedince küstü» cin-
sinden...

N'olmuştu ki?...

N'olmuş muydu? E, artık çatlak-
lar zamanı gelmişti. Artık bu kadar
geniş bir parti «homojen» kalamaz-
dı. Artık silah arkadaşlarının birbir-
lerine elvedalar çekmesi gerekiyordu.

Dolmuştaki şoför, arkada oturan
gazeteciye sordu:

«— Abl... Sanayi Bakanı istifa et-
miş doğru mu?»

«— Doğru galiba» dedi gazeteci.

«— Öyleyse, akil fiyatları artacak»
dedi şoför

Artacak vatandaşım.

Gök Musa köyünden bir çocuk
vardı. O, hayatın nice katı olduğunu
biliyordu. Halk soluk alsın diye çok
uğraştı.

Danton demiştir ki: «İhtilâl, ço-
cuklarını teker teker yiyor; efsa-
nenin canavarı gibi...»

Yalnız ihtilâl mi?... Yooo!... Hayat
yiyor, hayat...

Nimet ARZIK

BİZDE KALP NAKLI!

KIZMIŞIM haa!

ERHAN TIĞLI

KIZMIŞIM haa... Daha sabahleyin, uyku mahmurluğu için deyken simitçinin tiz perdeden bir gazeliyle sıçradım, arkasından bayatı makamından sütcünün sesi... Derken hüzzam makamında komşunuz öksürüklü dırdır sinirime tuz biber ekti. Kalkayım diye davrandım, bu sefer de terliğimi bulamadım. Cümle aşabım ayaklanmış bir halde kendi kendime söyleyip dururken kızım girdi odama, hemen boynuma sarılıp rahat bir soluk almama engel olduktan sonra «Aferin bey baba, bugün erkencisin. Zaten ben de seni kaldırmak için gelmişim.» diye güldü. Ben, «Kalkmadım kızım, hamdolsun bir sürü iyiliksever kimseler var, onlar kaldırdı.» diye söylenirken o kıkır kıkır gülmesine devam ediyordu. «Peki ama neden beni bugün erken kaldırmak istiyorsun?» diye merakla sordum. Bana «Lâ havle» çektiren mini eteğini düzelterek bir süre beni süzdü, sonra «Baba bugün hava ne güzel» der gibi «Bugün evimize müstakbel damadın gelecek de ondan. Traş olur, kendine bir çekidüzen verirsin.» deyiverdi... Kızımışım haa! Ama o daha benim ağzımı açmama fırsat vermeden, «Tamam mı? Sakin dediklerimi unutayım filân deme haa. Nâzik davran, biraz mahçuptur, ters bir lâf edip moralini bozma. Hadi şimdilik hoşça kal.» deyip yavaşlıktan şap! diye öpti ve işine gitti. Bir süre kendime geledim. Neden sonra açtım ağzımı yumdum gözümü... «Bu nasıl iştir böyle yahu? Zamanı evlenmeleri hep böyle mi oluyor yoksa? Eski çamlar bardak mı oldu?... Bizim bildiğimiz, kız bu konuda konuşmaz bile. Baba ana hayırlı bir kısmet bulur, o da siz bilirsiniz der, razı olur. Hıh! Şuna bak be! Bir de kendimi damat müsveddesine beğendirmek için süslenip püslenecekmışım. Hava alsın. Onun beni beğenmesi değil, benim onu beğenmem lâzım önce. Hem mademki bana sormadan buldun, yine bana sormadan evleniverin bari. Niye zahmet ediyorsun a kızım? Hem bana tercih hakkı da bırakmıyorsun. Anlaşılan işi pişirmiş, mercimeği fırına vermişsiniz aranızda. Ben arada bir formaliteyim besbelli, hayır desem de dinlemeyeceksiniz. Olmaz efendim olmaz!... Bizi iskele ya da şambabası sanıyorlar demek bu namertler? Gösteririm ben onlara dünyanın kaç bucak olduğunu! Ne de olsa eski toprağız.

Seni gidi hain kız seni!...

Ben böyle kendi kendime söyleyip dururken kapının zili arsız arsız çalmaya başladı, göz deliğinden şöyle bir baktım, gençten biri. Hah! İşte bizim müstakbel damat namzedi bu olacak. Ona öyle bir oyun oynayayım ki... Şuna bak zıl çalışında bile bir meymenet yok!... Kapıdaki bir süre beklettim, aynanın önüne gidip saçımı başımı dağıtıp yüzüme huysuz, aksi bir adam havası verdim. Kapıyı açarak şöyle sert sert yüzüne baktım: «Sen kimsin yahu, ne istiyorsun bee?...» diye bağırdım. Adam: «Şeyy...» diye kekeleydi, «Aval aval suratıma bakıp durma. Geç içeri hadi, ne söyleyeceksen orada söyle. Böyle kapı önünde seni dinleyemem. Ama ne diyeceksen çabuk söyle, uzun uzun seni dinleyecek vaktim yok. Senin gibi boş gezenin boş kalfası değilim ben. İsim var.» dedim.

Adam çekinerek içeri girerken: «Şeyy... Şey diyecektim efendim...» diye kekeleyişine devam etti. Bir koltuğa çıktım, ona otur bilemedim. «Ne o, yoksa dilenci misin sen? Bana bak, benim böyle numaralara karnım tok. Sana verecek eski eşyam, fazla param filân yok.» diye alay ettim. Adam bozum oldu birden, kalkıp gidecek gibi yaptı, sonra vazgeçti, «Yanlışı düşünüyorsunuz beyefendi. Benim dilenciye benzer bir tarafım var mı?» dedi. Bıyık altından gülerek: «Ee!... Hiç belli olmaz. Öyle modern dilenciler var ki hayatta. Hem dilencilik bir türlü değil ki... Kimisi lâyk olmadığı halde kızını ister adamın. Kimisi ehli olmadığı halde iş ister insandan... Kimisi...» demeye kalmadı, terbiyesizce sözümü kesti: «Yok efendim yok. Bilmiyorsunuz, ben şey için gelmişim. Ev...» Bu sefer de ben kesdim onun sözünü: «Biliyorum delikanlı, biliyorum. Hiç olmazsa tahmin ediyorum.» deyiverdim. «Öyleyse mesele yok» diyerek etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Tavana, tabana baktı, dudak büktü, başını salladı. Herifçiğöglü sanki kızımın değil de evimle evlenecek. Kızım olacak hınzır, babam ihtiyardı, bir kaç yıllık ömrü var. Ev bizim olacak mı dedi yoksa. Durun bakalım, Dimyat'a pırince giderken evdeki bulgurdan olursunuz yakında. Hayır cemiyetlerine veririm de sizin hevesinizi kursağınızda bırakırım ben... İnsan baksa bile çaktırmadan bakar be! Bu ne yüzüzlük böyle! Yahu, kız

istemenin de bir âdabı vardır bel! Bir akrabayı filân gönderirsin, kafa kafaya veririz, ölçer biçer, öyle anlaşırız. Böyle zıptıkçı gibi gelir mi insan, a kereta! Bu ne lâubalilik yahu!...

Derken evin içinde aşağı yukarı gezmeye, kapıları, pencereleri kontrol etmeye başladım. Bakalım daha neler yapacak, yüzüzlüğünü nerele kadar götürecekt diye hiç sesimi çıkarmadım. «Evinizin dış görünüşü çok güzel, içi de fena değil» dedi. «Kızım da öyledir» diye soludum. Güldü. «Ama biraz eski galiba» dedi. «Yok canım, pek eski sayılmaz, onsekiz yaşını geçti. Tam olgunluk, gençlik çağı» diye mırıldandım. «Kullanışlı» diye tebessüm etti. İçimden kudurduğum halde ben de tebessüm ettim...

Tam ağzımı açıp haddini bildireceğim sırada pencerenin yanına yaklaşmış «Oo!... Manzarası da pek güzelmiş» diyerek balkonda bikiyle gezen sosyetik Neriman'a gözlerini dikmez mi?... Üstelik, benim geceleyin gökyüzüne bakıp astronomi konusunda çalışmalar yapıyorum diye eşe dosta yutturduğum, dürbünümü müsaade filân istemeden alıp gözlerine yerleştirmes mi?... Ee, artık bu kadarı da fazla. Bunun böylesi —Allah göstermesin— yarın damat olunca ya şantaj yapar adama, ya da «Ver bakalım peder bey, şu dürbünü, biraz da biz ilmi inceleme yapalım» diye sululaşır...

Ben böyle kara kara düşünürken bizim müstakbel damat, «Dürbün de sözleşmemize dahil mi?» diye sırtarak yüzüme bakmaz mı? Aklın sıra espri yaptım sanıyor. Yâ sabır...

Bir süre hiç konuşmadık, nihayet pencerenin önünden ayrıldı ve:

— Bana bakın beyefendi, ben açık konuşmayı severim. Sizi pek beğenmedim ama evinizi beğendim doğrusu... Çoktan beri otel köşelerinde sürünmekten bıkmıştım, onun için ev bark sahibi olmaya karar verdim artık. İstiyorum ki benim de bir yuvam olsun, evli olayım, serserilikten kurtulayım. Çekinmeyin ne istiyorsanız söyleyin, pazarlık edelim, uyuşursak ne âlâ, uyuşamazsak ne yapalım, kısmetimi başka yerde ararım, dedi.

Kızımışım haa!...

— Sen de bana bak bakayım, terbiyesiz, görgüsüz herif. Senin beni beğenim beğenmemen bir şey ifade etmez, asıl benim seni beğenmem önemli. Sen bu kafayla serserilik-

ten kurtulamazsın, hiç boşuna uğraşma. Açık konuşayım derken bir sürü açık verdin deminden beri. Pazarlık!... Ne pazarlığı, açık arttırmayla mal mı satıyorum ben? Utan, utan be!... Ben insanda önce ahlak isterim, kendini bilen kişi böyle çıkarını düşünmez, gelir gelmez asıl göz diktisinin evim olduğunu u-luorta hissettirmez. Ayıp, ayıp!... Herifçiğöglü hâlâ dediğim dedik, hödügüm hödük der gibi sözümü kesip:

— Sadede gelin beyefendi, açıkça söyleyin bana, kaç para istiyorsunuz? Boş lâf gerisi!... demez mi!... Kanım tepeme çıktı:

— Şimdi geliyorum sadede, hiç merak etme. Yüzüzlüğün bu kadarı da fazla. Bâri dişleri sağlam mı diye sor. Para vereceğime göre çocuk doğurmazsa tazminat isterim de... — Ne çocuğu, ne diş'i beyefendi? Ne demek istiyorsunuz, anlayamadım...

— Sus, sözümü kesme bakayım!... — İyi ama, ben bundan bir şey anlayamadım...

— Sus dedik be!... Bak hâlâ konuşuyor. Deminden beri sen konuştuğun ben dinledim, şimdi ben konuşacağım sen dinleyeceksin. Ağzını açarsan başarım tokadı. Ta burama geldi be!... Gözünü kulağını aç da iyi dinle bakalım. Önce ben senin sandığın kadar aptal değilim, anladın mı? Ne para lâfıyla gözümü doyurabilirsin, ne de evimi beğendiğini söylemekle iç güveysi olabilirsin!... Bir kere sizi evimde besleyecek dercede zengin ve alık değilim bu biir... Sonra, bu ev sandığın gibi yeni ve kullanışlı değildir. Boşuna ağzın sulanmasın. Bana babamdan, ona da babasından kalmıştır, eskidir, ikide bir damı akar, badana tutmaz, hemen bir ayda pul pul dökülür. Bakma, yeni boyattık, onarttık, kiraya vermek ya da satmak için, ondan böyle görünüyor. Gazetelere ilân verdik cıfcaflı bir şekilde, hani bir enayi gelir de bizi bu viranelikten kurtarır belki diye... Bu da ikii...

Demeye kalmadı, baktım bizim âsil delikanlı, süklüm püklüm, kapıya doğru yöneliyor, keyfimden titreyerek:

— Dur bakalım delikanlı, daha sözüm bitmedi, nereye gidiyorsun böyle? diye sordum.

— Dinlediklerim bana yeter efendim, hadi güzel evinize, cici kızınızla hoşça kalın dedi. Kapıyı açıp dışarı çıkarken döndü:

— Benim de gitmeden önce size bir çift lâfım var? Lütfen siz de sözümü kesmeden dinlemek lütfunda bulunun. Bir kere ben evinize, kızınızı istemek için gelmiş değilim...

— Peki ne için gelmiştin ya?... — Evinizi satın almak için gelmişim. Ama demin söylediklerinizden sonra, önce eviniz çok beğendim halde, hemen bu fikrimden vazgeçtim. Beni aydınlatmanız için çok teşekkür ederim doğrusu. Yoksa dış görünüşüne aldanıp ne isterseniz verecektim...

Delikanlı böyle deyip kapıyı da yüzüme çarparak çekip gitti.

Bir aşağı bir yukarı gezerek süslenip dururken kapının zili gene çalmaz mı? Hemen müşteri geri döndü sanarak koşup açtım. Heyhat!... O değildi. Kapıda başka biri vardı.

— Ne istiyorsun, çabuk söyle. Evimi mi, kızımı mı? diye bağırdım. Kapıdaki:

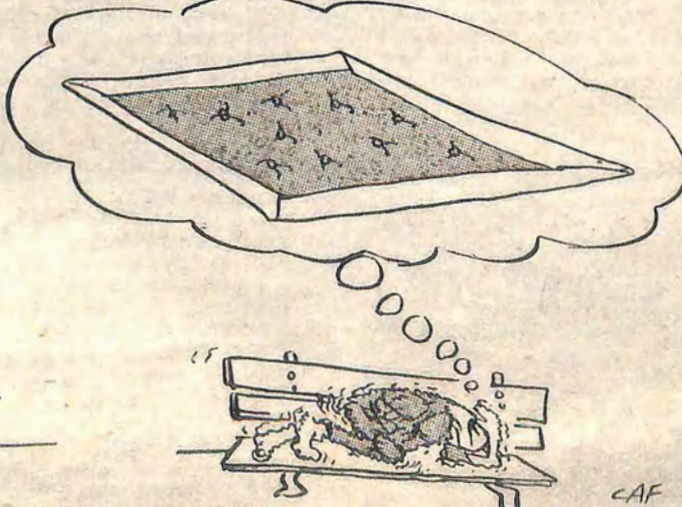
— Kızınız... Şey diyecektim... demeye kalmadı. Sözünü kesip:

— Bana bak delikanlı, ben kızımın önce evi elden çıkarmak istiyorum, ona göre. Paran varsa evi de kızı da alırsın. Yok, yoksa eve paralı bir müşteri bulursun, kız senin olur. Bunun başka yolu yok. Ya o, ya bu. Ona göre. Hadi şimdi yal-la!... Bu dediklerimi yerine getirmeden sakın geri gelme!... diye bağırdım. Kızımışım haa!...

Erhan TIĞLI

ORGAN NAKLİ...

YORGAN NAKLİ!

BAYRAM ÜZERİNE SEÇME SÖZLER

Baaak ne kadar param var...

BANKA

Biz bugün evde yokuz.

BAYRAM ZİYARETİ

Yengeme ne alalım?...

KAYINBİRADER

Nerde o eski bayramlar?...
RAMAZAN

Annee Hüsnüyanım teyzeler geldiler...

YOK DE

EğlenceLİK

SUAVİ SÜALP

HOŞGELDİN EY ŞEKER BAYRAMI

Şekerli maddelerin bol bol yenilip içildiği şeker bayramınızı tebrik eder, daha nice nice tatlı bayram geçirmenizi dilerim... Şimdi gelelim bayramlıklara...

BAYRAM ÜZERİNE SEÇME SÖZLER

Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım...

REVANİ

Teyzene şeker tutsana!

ŞEKERLİK

Nereye böyle şekerim?

BAYRAM

Ben olmasaydım zor şeker verdiniz...

ŞEKER PANCARI

Bayram gelmiş neyime...

ŞEKER HASTASI

BADEM EZMESİ: Badem ezmesi içi ezilenlere verilir. Ezmeden gezmeye kadar her yerde kullanılan badem ezmesinin esası birçok bademi sert bir havanla ezip içine pudra şekerini karıştırarak ve bir miktar zencefil koymakla yapıldığı rivayet edilir. Badem ezmesinin, dişi az olan ihtiyaçlara verilmesi tehlikelidir. Çünkü bunlar bademi ayrı, ezme-yi ayrı yemeye kalkerler, badem boğazlarında kalır.

BONBON: Bonbon Fransızca iyi demektir. Bonbonu bize Fransa'dan III. Abdülhamit zamanında Mösyö Le Bonbon getirmiştir. Bir tane padişaha takdim eden Mösyö Le Bonbon, «İyi mi böyle?» deyince Abdülhamit de, «Alüyyül âlâ» diye cevap vermiştir. Ve derhal emreyleyerek Feri-

ŞEKERLERİN DİLİ

köy'de ilk bonbon fabrikasını açtırmıştır. Bu fabrikanın kurucusu da meşhur Bonbonzâde Niyazi beydir.

LOKUM: Lokum, tokum diyenlere verilir. En dişsizlerin bile rahatça yiyebildiği lokumun şu çeşitleri vardır. Adı lokum, sakızlı lokum, kuş lokumu, karga lokumu, dinamit lokumu (bu şeker değil tahrir vasıtasıdır). Lokum, bayramlarda çok yendiğinden fıstıklısı az satılır. Lokumun kadınlara lâf atmada kullanıldığı da bir gerçekse de bu hiç doğru değildir. Çünkü atılan lokum kadının mantosuna yapışır.

AKİDE: Akide akidesi bozuk olanlara verilir. Akidenin eski Firavunlar zamanında develere

verildiği tarihçi Hamhum Şaralop tarafından belirtilmektedir. Akide en âdi şeker olup, kesme şekerin boyanmışıdır. Bayramlarda en çok kullanılan bir şeker olan akide, ağızda kolay erimeğinden en çok kullanılan şekerdir.

ÇİKOLATA: Şeker bayramında zenginlerin kullandığı bir çeşittir. Ash kakaodur. Çikolatanın Nikoçata'dan getirildiği Hacı Şâkirzâde Mümin tarafından piyasaya sürüldüğü anlaşılmış ve bundan elli sene evvel tevkif kararı çıkmıştır. Fakat Şâkir, Nikoçatayı çikolataya çevirmiş ve patentini almıştır. Çikolata her-kese götürülmez. Doktor muayenesinden geçmeyenler çikolata yemezler. Karaciğeri bozar, allerji ve enterebüyüp yapar (Her ne demekse).

ŞEKER BAYRAMINA NASIL GİRİLİR?

Şeker bayramına elde bir külah akide şekerini ile girilir... Bazıları bunu lokumla kutlamaya kalkarlar ama lokum yumuşak olduğundan ellere yapışır ve şey olur... Şeker bayramına giren en yeni elbiseleri giymeli ve ana caddelerden birinde durarak, (Bak benim ne cillerim var!) numarasına yatmalıdır.

KİMLER ŞEKER BAYRAMINA GİREMEZ? Şeker bayramına giremeyecek önemli kişiler şunlardır:

- 1 — Şeker hastalığı olanlar...
- 2 — Şekerciler...
- 3 — Şıracılar...
- 4 — Üstünde iki külah-tan fazla şeker bulunmayanlar...
- 5 — Şeker fabrikasında çalışan bilumum memur, müstahdem ve işçiler...
- 6 — Gayri sıhhi durumunu bir kâğıtla ibraz edemeyenler...
- 7 — Vaktiyle sarılık geçirenler...
- 8 — Üstünde münasebet-

siz şeyler taşıyanlar...

9 — İshal olanlar...

10 — Akidesi bozuk olanlar...

BAYRAMLAŞMA NASIL YAPILMALI? Bayramlaşma demek, bir kimse-nin kendinden başkalarını elle, kartla veya başka bir şekilde kutlaması hareketine denir ki bu da üç müsavî kısma ayrılır:

- a — Aleni tebrik.
- b — Bedenî tebrik.
- c — Âdi tebrik...

Genel olarak sabah karanlığı bütün alleyi yataktan kaldırıp hepsinin bayramını tebrik etmek âdeti çok geçerlidir... Bunu küçükler yapar... Büyüklere boyuna huyna göre mendil, para, çiçek, buzdolabı, Anadol, çamaşır makinesi gibi şeyler verirler...

Bayram, daha çok çocukların hoşuna gider... Büyüklere ekseri hediye almak, şeker yaptırmak, onu bunu ziyaret etmek yüzünden bayramlarda surat asarlar, asılan suratlar kurduktan sonra tekrar kullanılır...

İLK ÖNCE KİMİN ELİNİ ÖPELİM? İlk olarak kendi elimizi öpmek en doğru harekettir. Sabah erken kalkan biri, bayram sabahı, aynanın karşısına geçip kendi elini öpmeli ve bayramını tebrik etmelidir... Sonra bu sıra ile evdeki en büyüktan başlayıp en küçüğe doğru gider...

YENİ NEDEN GİYİLİR? Bayramda yeni giymek âdeti yeni değildir... Eskiden beri bu âdet olduğu halde bir türlü eski-

memiştir... Bayramda yeni elbiseler giymek daha çok akrabalara, tanıdıklara fiyaka yapmak için lâzım olur...

ZİYARETLER NASIL YAPILIR? Bayram üç gün olduğuna göre, evde bulunmamak en doğru harekettir. Çünkü gelenlere şeker tutmak, kahve yapmak, bazen de yemek yedirmek lüzumu doğar ki öyle münasebetsizlerle uğraşmaya lüzum yoktur.

Gelen şekerleri alıp başkasına hediye etmek ve bu suretle şeker almak dümeninden kurtulmak bayramlarda yapılan bir işlemdir. Üç gün içinde dolaşmadık akraba, tanıdık bırakmak, bayramı bayram sabahı kalkıp, bayram sonuna kadar sokaklarda sürtmek tanınmış allelerimiz-

ce âdet edilmiştir. Dönüldüğünde kapının altından atılmış ziyaret kartlarını toplayıp bunları sobada yakmak akıllıca bir iş olur. Dayı, amca, enişte, yenge, baldız, bacanak, kayınbirader, büyükbaba, büyükanne, hala, görümce gibi akraba tiplerini iyi tanımak ve bayramlarda bunlardan mendil, para kestikten sonra bayram yerinde bunları harcamak çocuklara yakışır. Büyüklere böyle hareketlerde bulunurlarsa terbiyesizlik ederler.

DARGINLAR BARIŞIR MI? Bayramlarda dargınların barıştığına dair bir söz varsa da bu koftidir. Çünkü bayramlarda eski meseleler tekrar tazelenir, daha çok hır çıkar. İstatistiklere göre bayramlarda cinayetler fazla şeker yemenin verdiği kalori ile daha neşeli bir şekilde işlenmektedir. Fakat biz böylelerine uymayalım, şeker bayramını tatlı geçirmek için tatlı yiyelim, tatlı konuşalım. Şekerli biiir.

BAYRAM TEBRİĞİ ÖRNEKLERİ

✂

Sevgili halacığım:

Neşeli bayramınızı kutlamak üzere düştüm. Gene de bayramınızı kutlar, saadetler dilerken Ferran'a gönderdiğim kazağı neşeyle giymesini diler, sizi hayatımdan silerim.

Necmi Sertyazar

Canım kardeşim Şükran:

Hülyalı bayramlarla birlikte ikimizin de bir olmasıyla beraber gene de başka bayramlarda birlikte bulunmamızı sen de istemez misin?

Kardeşin Süheylâ Yalnızgel

Amca:

Bayramını kutlarım ama bu senin yaptığına da ineklik derler.

Bedbaht yeğenin Âbidin Tuzukuru

Sevgili dayıcığım:

Hepimiz hepinizin sizin, bizim ve hepinizin çocuk çocuk sizin sizin vaktin varsa biraz gezin, çıkmadı bana izin, bu bayram hem bizim, hem sizin...
Yeğenin Reşat Ergezin

NEJO:

OH, BETİFUL, HEPİ NEV NASIL DERLER ŞEKER BAYRAMINI TEBRİKLERİ-ZİMİNİNİ KABULÜNÜ NEK YU NOT AY NOT ZİMİNİNİNİ...

FIKOŞ

Ayol Naciye:

Bir de baktım ki bayram gelmiş. A vallahi bayramını tebrik eder, işte şöyle böyle, sen de birşey söyle..

Arkadaşın Nimet Şenbahar

Sevgilim:

O güzel gözlerinde bayram sabahlarının akide şekerini maviliğini görürken bonbonların altında geçirdiğimiz o lokum gibi gecenin içimi bir badem ezmesi gibi ezdiğini düşünüyor ve bayramını en içten gelen hislerimle tebrik ederken kapı açıldı, babam girdi, daha fazla yazamayacağım şekercede buluşuruz.

Seni bir şurup kadar seven sevgilin

Faruk Şambaba

— Geçin içeri, beni bekleyin!
İlyas, ayaklarının ucuna basarak içeriye girdi. Sanki, masada müdür varmış gibi, tam masanın önüne giderek hazırol vaziyetinde durdu.
Öyle derdi babası:
«Makam odasında ister müdür olsun, ister müdür olmasın, o makam kutsaldır. Memurun görevi makama saygıdır. Makama saygı göstermeyen bir memur ergeç müdüründen azar یشtır. Müdür bir candır, bir ettir. Ahmet gider, Mehmet gelir. Ama makam hep olduğu yerde kalır. Bizim saygımız makama olmalıdır.»

Elinde kâğıtları beklemeye başladı. Neden sonra müdür, mendili elinde çıkageldi:

— Niçin oturmadınız? diye sordu. Cevap vermedi İlyas...

— Buyrun oturun!
— Teşekkür ederim efendim, oturmam!

— İsmizin İlyas'tı değil mi?
— Evet efendim, İlyas Demirci...

— Sülâlenizde demirci falan mı vardı?

Özel hayat!... Müdür özel hayatından soruyordu. Ne demişti babası: «Müdürün özel hayatından sordu muydu, cevap verneyeceksin.»

Ama ayıp olacaktı ilk günden. Onun için İlyas:

— Yok efendim, demirci yoktu, dedi. Benim babam da nüfus kâti-biydi. Hatâ dedem de nüfus kâti-biymiş...

— Çok güzel! Demek siz de dede mesleğini seçtiniz?

—
— Size söylemek istediğim bazı şeyler var. Memurluğa ilk defa atılı-yorsunuz değil mi?

— Sayenizde ilk defa efendim.

— Öyleyse dinleyin: Memurluk kutsaldır İlyas efendi!...

Aman Allahım, İlyas efendi olmuştu bile... O bakkalın önünden geçerken, o kahvenin önünden geçerken, o her zaman burnunu silen kızın önünden geçerken, artık İlyas efendi olarak geçecekti.

— Bir insan memur oldu muydu, kendisini devlete adamış demektir. Artık, o devletin bir evlâdıdır, devlet de onun babası. Nasıl ki bir baba evlâdı için şefkatlidir, onun her derdine koşar, devlet de öyle, memurunun her derdine koşar. Ama, her babanın evlâdından istediği bazı şeyleri, devlet de memuru dan ister. Bir kere memurluk saygı ister, sonra efendim, dürüstlük ister. Dürüst ve saygılı olamayan insan memur olamaz. Memur görevine tam vaktinde gelmelidir. Biliyorsunuz mesai sabahleyin saat dokuzda başlar. Saat tam dokuzda görevi başında bulunmayan memur iyi bir memur değildir. Ve âmirleri tarafından görüldüğünde şiddetle c zalandırılır. Sonra efendim, memur, vatandaşın örnek olmalıdır. Memur her insan gibi kırılı pis gezemez, sarhoş olarak sokaklarda dolaşamaz. Memur her şeyden önce memurdur. Bir memurun, vatandaşın saygısını üzerinde toplayabilmesi için her şeyden önce biraz da sert olması gerektir. Sert olmayan memur eninde sonunda vatandaş tarafından muahaze edilir. Vallahi benim söyleyeceklerim bu kadar. Şimdi Süleyman beyi çağıralım, senin masanı ve yerini göstereyim. Sonra, bordroya da dahil et-sinler seni...

Müdür, bağırarak, iki kez:
— Haydar, Haydar! dedi.

İçeriye hademe girdi:

— Buyrun efendim.

— İlyas efendiye al, Süleyman beyin yanına götür. İlyas efendi artık bizim dairenin memuru oldu.

Kendisine Süleyman bey yerini ve işini gösterecek!

— Başüstüne efendim!

Hademe, İlyas efendiye döndü:

— Buyrun İlyas efendi!

— Bu ne biçim hademeydi? Hiç müdür odasından böyle mi çıkırdı?

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Bak sen şu terbiyesize, altın üstün hademesin, nasıl çıkarsın müdürün odasından öyle. Senin karşında kos-koca makam var. İnsan bir kez başını sallarsa, sonra boynunu kırar, o lırık boyunla arka arka kapıya dek gider, ondan sonra çıkar...

İlyas, şaşkınlıkla bir selâm da kapının yanında verdi. Ama müdürü oradaki selâmını da aldı.

Haydar:
— Yürü İlyas efendi, dedi.

İlyas, bir hademenin, bir memura karşı yürü demesini bayağı kınadı. Müdür kendisinin âmiri ise, kendisi de hademe Haydar'ın âmiriydi. Hademe Haydar, kendisiyle böyle konuşmamalıydı. Ne ise, bu işleri ilerde bir düzene koyardı.

— İlk memurluğunuz mu İlyas efendi?

Babası ne demişti:
«Hademelerle samimî olma demişti.»

Cevap vermeyince, hademe tekrarladı:

— İlk memurluğunuz mu dedim? Yine cevap vermedi...

Hademe Haydar, söylendi:
— Yandı bizim daire. Mahmut bey kördü, bu da sağır!...

Bağırdı:
— İlk memurluğunuz mu dedim? İlyas efendi, istemeye istemeye cevap verdi:

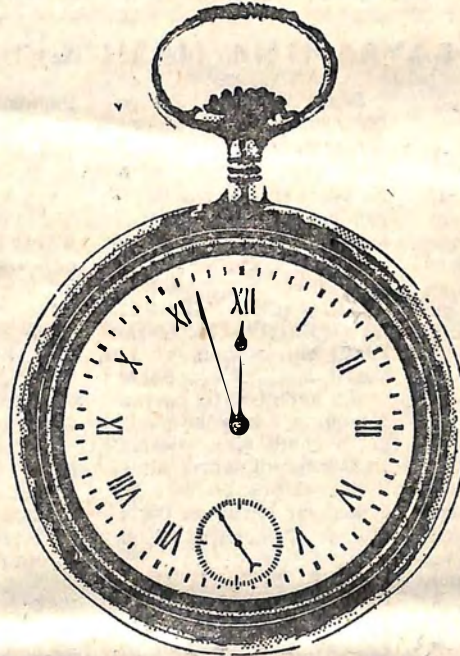
— Evet!

İnce uzun bir odaya girdiler. Hademe Haydar, bağırırdı:

— Efendim yeni bir memur getirdim size! Yalnız biraz kulağı sağırca, çok bağırmasanız duymuyor...

Yüz vermişler canım bu Haydar denen adama. Hiç yüz vermemiş olsalar öyle senli benli konuşabilir mi bu memurlarla? Kimbilir, belki de evlerinde odun kırdırıyorlar, su çektiriyorlardır...

Evet, saygı, saygı gerek... Ne de

Reklâm, işlerinizi saat gibi yürütür

REKLÂM VE TANITMA FAALİYETLERİNİZİ
yurt içinde ve dışında
EN ETKİLİ VE EN İSRAFSIZ ŞEKİLDE YÜRÜTMEK İÇİN
Kurumumuz hizmetlerinden faydalanınız

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın : 60326 — 221)

A K B A B A

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk yasa-

sına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiatı : 100 kuruştur.

olsa hepsi de kendisinden lüdemli.
İlyas, başını önüne kırdı, belini i-yice büktü ve selâmı oturttu.

Haydar:

— Görün, selâm görün! dedi.
Zannediyordu ki, İlyas efendi duy-muyor. Ama ilerde haddini bildirir-di onun...

— Müdüre bir selâm veriş i var, görmeyin, ben zannettim yeri öpecek.

Başka bir memur:

— Belki de bel kırıktır yahu, dedi.

Süleyman bey, masasından kalkarak, İlyas efendinin yanına gelerek:
— Hoşgeldiniz İlyas efendi! diye bağırırdı.

İlyas efendi:

— Hoşbulduk efendim! dedi.

— Buyrun geçin şöyle!

— Siz geçin efendim.

— Buyrun buyrun!

— Olmaz efendim, siz âmirimsi-

niz, siz önden buyurun!

Hademe Haydar:

— Yok yok, siz buyurun İlyas e-

fendi!... dedi.

Odadaki dört memur, Haydar'ın bu şaklabanlığına güldüler. İlyas, ayak diredi, âmirinden önde gitmedi. Süleyman bey, kendi masasına oturduktan sonra, hademeye:

— Bir sandalye getir İlyas efendi-ye, dedi.

— İlyas efendiye sandalyeeee!...

Koştı gitti, dışardan bir sandal-

ye getirdi ve Süleyman beyin masa-

sının önüne koydu:

— İlyas efendinin sandalyesi gel-

di efendim!

— Buyrun oturun İlyas efendi!

— Efendim, ben vereceğiniz emir-

leri ayakta dinlerim!...

— Olmaz canım, hiç öyle ayakta

dinlenir mi, oturun, sonra, çay mı,

kahve mi?

Ne demişti babası:

«Birisi sana çay ısmarladı mı bil

ki o çayı kesenden içiyorsun. Bir

memur olan memur, bütçesini çok

iyi ayarlamalıdır!»

— Efendim, çay içmem ben!

— Kahve buyrun!

— Kahve de içmem!

— Soğuk bir şeyler?

— Teşekkür ederim efendim, iç-

mem...

Memurlardan bir tanesi:

— Galiba yalnız şarap içer! dedi.

Diğerleri buna güldüler...

— Sigara?

— Onu da içmem efendim.

— Süleyman bey şimdiye dek böy-

le bir insan hiç mi hiç görmemişti.

Bu ne biçim erkekti? Onun bildiği

erkek, çay içer, kahve içer, sigara

içerdi.

— Pekiyi İlyas efendi, ilk memur-

luğunuz galiba?

— Evet efendim...

— Size şu iki arkadaşın arasına

bir masa atacağız. Gerçi masamız

da yok ama, uyduracağız diğer dai-

relerden bir tane. İsterseniz şu pen-

cere yanında da çalışabilirsiniz ama,

nedense kışın çok soğuk olur orası.

Onun için sizin masayı Hasan efen-

diyle, Yakup efendinin arasına koy-

mak istiyorum. Hem ilk günler Ya-

kup efendi yapacağınız işlerle de il-

gilenecek bir hatâ yapmanızı ön-

ler...

Hademe Haydar hâlâ başlarında

dikilmiş duruyordu. Konuşulanları

can kulağıyla dinliyordu.

Süleyman bey:

— Biliyorsunuz, mesai sabahleyin

saat dokuzda başlar, dedi. Siz saat

dokuza beş kala burada olacaksınız.

Sonra öğleleri birbuçuk saat tatili-

miz vardır. İsterseniz evinize gider-

siniz, isterseniz buraya yakın bir lo-

kanta var, orada yersiniz. Evli mi-

siniz?

— Değilim efendim.

(Devamı var)

MUALLA'NIN BU KOR-
KUNÇ GİDİŞİ ALLAH
İÇİN HİÇ DE HAYRA
ALÂMET DEĞİLDİ.

ŞANTAJ HA?
BANA HA?
BEKLE BEHÇET
BİR KAÇ DAKİ
KA SONRA KOL
LARINDAYIM.
HA HAH!

GENÇ KADIN ARA-
BADANINDI. BİRAN
KENDİNİ İHTİRASLA
BEKLEYEN ADAMIN
EVİNE BAKTI. YÜRÜDÜ.

GELDİN.. KOCANI, SOS-
YETİYİ, KADINLIĞINI
DÜŞÜNEREK GEL-
DİN MUALLA..
OH NE ALA

GELDİM ARZULARI-
NA NAIL OLDUN MU ŞİM
Dİ? İSTEMİYEN BİR KA-
DİN VAR KAR-
ŞINDA.

FAKAT SEN ADI AR-
ZULARINI ANCAK ŞAN-
TAJLA TATMIN EDEN
BASİT BİR HAYVAN
OLACAKSIN

ZİYAN YOK.. NEŞE
MİZİ BULALIM
DA

SANA AÇ BİR KEDİ
GİBİ SALDIRMAMA GE-
NE SEBEP SENSİN -
GEL GEL.. KAÇUK
YATAK ÇILGINLIĞI
MIZA ŞAHİT
OLSUN

ONE?

TABANCA.. CEVA-
BİMİ BEYENDİN
Mİ?

SİLAHIN SOĞUK
DELİĞİNİ GÖRÜNCE
NASIL TAVŞANA DÖN-
DÜN.. YA O RESİM
LERİ VERİRSİN, YA..
HUT SENİ ORANA
İKİ KURŞUN SİKA-
RAK TATMIN EDE-
RİM

SOK ONU CEBİ-
NE.. ŞAKA DA
OLSA HOŞ
DEĞİL

EVET Mİ?
HAYIR MI?

FAKAT BEHÇET'İN CEVABI
NI UÇ EL SİLAH SESİ
BOĞDU..

Haftaya:
PATLATAN KİM?..

Tanıdığım Meşhurlar

NACİ SADULLAH DANIŞ

Raşit Rıza

TÜRK sahnesinin yetiştirdiği... Hayır, daha doğrusu, kendi kendisini yetiştirip de Türk sahnesine kazandırınış olan en büyük sanatkarlarımızdan biri de hiç şüphesiz ki oydu!

Akustığı bozuk yerlerde bile tanınan çıkan dokunaklı sesi ile, harikulade pürüzsüz diksiyonu ile, rol temsilindeki şaşılacak tabilliğiyle ve hele makyaj sanatındaki âdeta eşsiz ustalığı ile «Raşit Rıza» kendisinde kusur bulunması imkânsız bir aktördü!

«Zenci Lala» rolüne çıkacağı bir gece, tiyatroya, makyajını evinde yapmış olarak gitmiş... Kulisin bir köşesine oturmuş, oyunun başlamasını bekliyor.

Sahne nâzırının, onun hangi kılkta role çıkacağından haberi yok, sonsuz bir telâş içinde kulisin dört bucağına koşup Raşit Rıza'yı arıyor. Nâzır, telâşa düşmekte yerden göğe kadar haklı. Zira perdenin açılma zamanına üç beş dakikacık kalmış. Raşit Rıza da sahneye ilk çıkacak sanatkarlardan biri. Ne zaman gelecek? Makyajını ne zaman yapacak? Rolüne nasıl yetişecek? Yetişemezse ne olacak?...

Diğer sanatkarlar, Raşit Rıza'nın makyajını yapmış olarak köşede oturduğunu gördükleri halde, sahne nâzırının yersiz telâşını seyretmek keyfini biraz daha sürdürebilmek muzipliği içinde, içlerinden kıs kıs gülererek hiç seslerini çıkarmıyorlar!

Telâştan bayılacak hale gelmiş olan sahne nâzırı ise, bu sefer, sanatkarlardan, Raşit Rıza'nın oturduğu evin adresini sormaya koyuluyor. Aklı sıra arabayla bir adam gönderip de getirecek onu...

Fakat hepsinden aldığı cevap aynı oluyor:

«— Bilmiyorum!...»

Biçare nâzır nihayet aynı suali bizzat Raşit Rıza'ya da soruyor:

«— Yahu, Raşit'in nerde oturduğunu biliyor musun?...»

Raşit Rıza sükûnetle dudak büküyor ve zenci lala şivesi ile:

«— Ne bileyim ben?...» diyor!

Tam o sırada da durumu bilen perdecî perdecî açma sinyalinin veriyor. O zaman artık merhamete gelen Raşit Rıza, yerinden kalkmadan sahne nâzırına sesleniyor. Ve o kendine bakınca, sükûnetle gülümseyerek:

«— Boşuna telâşlanmayın. Zira Raşit Rıza işte burada oturuyor!...»

Ve o zaman, biraz sonra sahnede oynanacak olan komedinin ilk kahkahalarını kulisteki sanatkarlar atıyorlar...

Böylece nihayet ayağı suya erip, içine sular serpilmiş sahne nâzırı ise, korkulu bir rüyadan uyanmış gibi ferah bir soluk alarak:

«— Aşkolsun be Raşit... Aşkolsun be Raşit!, diyor... Az kalsın yüreğime indirecektin!...»

Bir gece, şimdi ismini hatırlayamadığım bir piyese çıkacaklar. O piyeste rahmetli Küçük Kemal'in de bir rolü var. Ama, ne Raşit Rıza, ne de Küçük Kemal, o gece ilk defa oynayacakları oyundaki uzunca rollerini iyice ezberleyememişler. Bu yüzden, her ikisinin de işi suflörlerinin yardımlarına kalmış.

Oynayacakları sahnenin suflör kulübesi olmadığı için, suflörler görevlerini kulis aralıklarından yapacaklar!...

Nihayet oyun başlamış ve sıra bunların ikisi arasında geçecek bir konuşmaya gelmiş...

Raşit Rıza, açıkgozluk edip, suflörün önünü hemen kapıvermiş. Öteki suflör, koca sahnenin karşı tarafında. Kemal de oraya gitse, manzara son derece garip olacak... Arkasındaki suflörü duyabilmek için Raşit'in burnuna sokulsa, o da olmaz... Ön sıralardaki seyirciler de işiteceği için, Raşit'in arkasındaki suflör sesini Küçük Kemal'e duyurabilecek kadar yükseltmez.

Ortada kalıp durumunun vahametini hisseden Küçük Kemal, rezil olmak tasası içinde, rolünün ezberleyebildiği kadarını da unutmuş. Öyle ki, rahmetli Raşit Rıza bir gece, bir içki sofrasında olayı bana anlatırken, bir ara acı acı gülümseyerek:

«— Bana sorarsan, demişti, biçare Kemal'ciği galiba o gece çektiği müthiş sıkıntı verem ettil!...»

Esere göre, o sahnede ilk konuşacak olan Raşit Rıza...

Suflör üflüyor, Raşit de rahat rahat dinlediklerini Kemal'e hitaben tekrarlıyor.

Piyese göre, Kemal, Raşit Rıza'nın arkasından, ithamkâr bir takım lâflar etmiş. Raşit Rıza, uzun bir konuşma yaparak, işitmiş bulunduğu bütün o ithamları birer birer çürütüyor... Ve sonunda Kemal'e soruyor:

«— Söyle bakalım! Bütün bunları öğrendikten sonra da hakkımdaki iddialarında hâlâ ısrar ediyor musun?»

Biçare Kemal, terler içinde... Ne cevap verecek? Hatırlayamıyor ki...

Muzip Raşit, durumun farkında... Biçareyi inadına sıkıştırıyor:

«— Konuşsana be adam! Dut yemiş bülbül gibi ne susuyorsun? Bak ben nasıl bülbül gibi konuşuyorum.»

Kemal, Raşit'in arkasındaki suflörü telmih ederek:

«— Elbette, diyor, senin yerinde olsam, ben de bülbül gibi konuşurdum!»

Raşit, muzipliğini sürdürüyor:

«— Sen benim yerimde olamazsın. Zira sen haksızsın, ben haklıyım... Haklı insanlar, işte benim gibi böyle rahat konuşurlar... Haksızlıkları yüzlerine vurulanlar ise, işte böyle senin gibi, rolünü unutmuş aktöre dönerler!...»

Kemal, sapsarı kesilmiş bir halde:

«— Münasebetsiz adam, sen kabili hitap bir mahlûk değilsin... Sana müstahak olduğun karşılıkları, bütün hâdiseleri en az benim kadar bilen muavinim verecek! Ve bundan böyle de benim yerine karşında daima onu bulacaksın!...» diyor ve hışımla sahneden çıkıyor!

Raşit, sahnenin ortasına doğru ilerleyip piyesin aşlında mevcut olmayan sözler söyleyerek vakit geçiriyor. Kendi kendine:

«— Şu münasebetsiz herife bak... Benim yerimde olsaymış, o da bülbül gibi konuşabilirmiş! O, elbette benim yerimde olamaz. Zira ben namuslu bir insanım... Ben namuslu

insanların ardından iftiralar savurmam... Müdür beyefendi benimle konuşmaya tenezzül etmezmiş de benimle muavini konuşacakmış! Haydi, buyursun gelsin, konuşsun bakalım. O mendeburun boyunun ölçüsünü de görelim!...»

Biliyorum. Şimdi siz:

«— Felâket, rezalet!...» diyeceksiniz. Fakat bereket ki değil... Zira bereket ki, Kemal'in oynadığı rolün, sahneye çıkabilmek için kuliste alesta bekleyen bir dublörü var: Yaşar Nezihli!

Ve, sonradan geniş ün kazanan fakat o zamanlar hizmetçilikten, uşaklıktan kurtulup da bir gün büyüğe bir role çıkabilmek için can atan bu kıymetli sanatkarımız, dublörülüğü kendisine verilmiş olan «Küçük Kemal» in rolünü su gibi ezberlemiştir. Zaten Raşit de bunu bildiği için sözü maksatlı olarak ağızdan uzatmakta, ona, hazırlanmak için vakit kazandırmak istemektedir.

Nitekim, Raşit Rıza'nın son cümlesini tamamlaması ile Yaşar'ın sahneye girmesi bir oluyor. Raşit, her ihtimale karşı hemen eski yerini kapıyor ve oyun da, seyircilere hiçbir şey sezdirilmemiş olarak devam ediyor!

Sahnelerimizdeki oyunlar içinde buna benzer daha ne «oyun» lar döndüğünü, kısmet olursa sizlere «Ak-baba» da bir ayrı yazı serisi halinde sunarım. Şimdi müsaadenizle, döneлим yine «Raşit Rıza» mıza!

Benim, şu dünyadaki en yakın dostlarımdan birisi de Raşit Rıza olmuştur. Sık sık telefonu açar, buluşmamızı isterdi. Fakat, her randevulaşmamızda aynı şartı tekrarlama-yı da hiçbir sefer unutmazdı:

«— Ama unutmama! Ciddi hiçbir şey konuşmak yô!...»

Evet, sevgili Raşit Rıza, şevkin, şetaletin, nüktenin kahkahanın adamıydı: Beğendiği yeni bir fıkrâ dinleyince ya da taze ve ince bir nükte duyunca gözleri yaşarınca ya da kadar güler ve dünyada az insana nasip olacak kadar «güzel» kahkaha atardı!

Ben yapabildiğim nâçiz nüktelerin en iyilerini onun o nefis kahkahalarını tadabilmek arzusu içinde bulabilmişimdir! Sıkıdan, sıkıntıdan, yangından kaçır gibi kaçardı. Nitekim vaktiyle Darülbeyday'den, her sanatkarlığı bir kısla disiplini içine almak istedikleri için ayrılmış ve sonradan meşhur olan lâfını etmişti:

«— Ben Cibali karakolunda oturamam!...»

«Muammer Karaca», rahmetli Mahmut Yesari'nin «Zifaf Yatagı» ismiyle «Labiş» ten adapte ettiği komediye bu adı verdi. Bünyesine aktüel bir mahiyet verebilmek için esere zaman zaman «Ak-baba» sayfa-rından apartılmış nükteler kattı. Ve böylece, adıyla, metniyle ve nice nükteleri ile üç hakka tecavüz eden o devşirme «Cibali Karakolu», «karakollu» bir «oyun» oldu ama, davacı yok!

Şimdi, Raşit Rıza'nın tiyatro sanatkarlığının nankörlüklerinden ve çeşitli çilelerinden ne kadar yaka siltiğini düşündükçe, bana hemen aynı şikâyetleri yana yakıla anlatmış olan daha nice sanatkarlarımızı hatırlıyorum. Bu bakımdan ben tiyatro sanatkarlarımızı hep, sevdikleri metreslerinin şirretliklerinden, huysuzluklarından daima şikâyet eden, fakat onlardan bir türlü vazgeçmeyen karasevdaş aşıklara benzetirim. Tıpkı Lâtin şairinin dediği gibi, onunla da, onsuz da olamıyor-lar demek...

Bir gün Kümkapı'da Kôr Agop'un meyhanesinde karşılıklı demlenirken bilmem nereden aklıma esti de: «— Raşit, dedim, sizin kuşak, konservatüvarsız, mektepsiz, hoca-sız, tamamen «hüdayî-nâbit» yetiş-ti. Halbuki şimdi senin bir oğlun

P.T.T. mensupları sakal grevi yapacak. — Gazeteler —

Solveks*
ihtiva eden
yegâne
mürekkkep

* kaleminizi temizler,
ömrünü yıllarca uzatır.

(İlâncılık : 9790 — 222)

olsa, onu kimbilir ne mükemmel bir
aktör yetiştirdin, değil mi?»

Raşit, kaşlarını çatarak yüzüne:

«— Alay mı ediyorsun benimle?...»

der gibi baktı ve:

«— Deli misin sen yahu, dedi, ben,
belki aktörlüğe heveslenir korkusu
ile, kendimi çocuk yapmaktan mah-
rum ediyorum. Bizde tiyatro, bir
çok cilveleri ile o kadar nankör ve
o kadar gaddar ki, en sabırlı ve en
candan âşıklarına bile sonunda illâl-
lah dedirtiyor. İnsana evvelâ tatlı
gelen bu sinsi belâdan kaçan kur-
tuluyor, kalan ise ya Bakırköy'ü, ya
da Karacaahmet'i boyluyor... Ferdi
Tayfur tımarhanede ölmedi mi? Saf-
fet Baba tımarhanede ölmedi mi? Na-
şit tımarhanede ölmedi mi?...
Sonra al Küçük Kemal'i: Çok genç
yaşında veremden ölmedi mi? Al
Muhlis Sabahattin'in kızı Melek'i, al
Muvahhit'i, al Salih Tozan'ı, al Sarı
Şevkiyi... Bunların hepsi çok genç
yaşlarında hep veremden ölmediler
mi?... Hazım'ı genç denilecek yaşın-
da aramızdan götüren, bu sanatın
çileleri değil mi?... Sen nasıl yaşaya-
biliyorsun? diyeceşin... Bizimkisi
de hayat ise, yaşıyoruz işte. Uçak
kazalarından bile kurtulanlar olmu-
yor mu?...»

«Rahmetli Hazım, oğlu henüz pek
küçükken «Settar'cığım aktör olacağı-
na «aktar» olsun!» derdi. Fakat Set-
tar Körmükçü, babasının itirazları-
na rağmen, «aktar» olacağına «ak-
tör» oldu. Ve bu gaffetini ötekiler
gibi o da gepegeç yaşında hayatı-
yla ödedi!... Daha sayayım mı?...»

Ben gülmüş ve:

«— Yeter, demiştin, kendi şartını
kendin bozma. Hani ciddi hiçbir şey
konuşmayacaktık?»

O:

«— Kabahat, dedi, çanağı tutanın
mı, yoksa içine pisleyen mi?...»

Size, Raşit Rıza'nın son derece
nefis bir nüktelerini tattırmadan yazı-
mı bitiremeyeceğim:

Ömer Rıza Doğrul, Reşat Nuri,
Mahmut Yesari, Aka Gündüz, Çallı
İbrahim, bir de Raşit Rıza... Şimdi
hepsi de rahmete kavuşmuş, bütün
bu nurlar içinde yataşı şehitler, bir
bahar günü sözleşip Büyükkada'da

Milletler Gülüyor

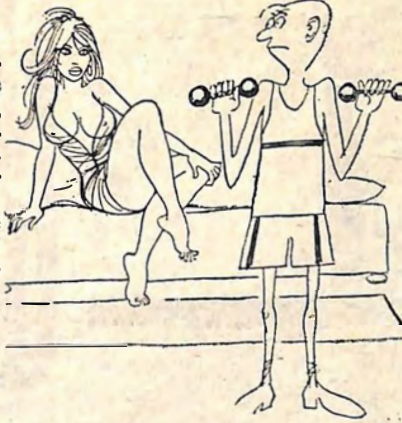

Tedavi

Kızcağız ruh hastasıydı. (Klep-
toman). Nerede bir şey görse hiç
ihtiyacı olmadığı halde çalışıyor,
değerine aldırış etmeden çaldık-
larını eve yığıyordu. Dertli anne-
ye dostlarından biri, ünlü bir
ruhl doktorunu salık verdi.

Bir zaman sonra dertli anne
ile akıl veren dost karşılaştılar:
— Nasıl, dedi akıl veren, dok-
tordan memnun musunuz?
Dertli anne fıkır fıkır bir ne-
şle cevap verdi:

— Ah, hem de nasıl!...
— Kızınız kötü huylarından
kurtuldu mu?
— Tamamiyle...
— Oh oh... Şimdi ne yapıyor?
— Sadece kıymetli eşyalar ça-
hıyor!

— Ayol, kaldıracak kuvvetin
kaldı mı?..

Anlamıyacak ne var?

Paris'e yeni gelmişti. Gece kulüplerinin bulunduğu sokağa
girince, müşteri avlamak için çalışan simsarlardan biri:

— Buraya geliniz, dedi. Çırlıçılak güzel kadınların arasın-
da bir gece geçirmek istemez misiniz?

Yabancı, can sıkıntısıyla cevap verdi:

— Git işine birader, insan karşısındakini kandıracağına ak-
lı yattı mı yalan söylemeli.
— Beni yalancılıkla mı itham ediyorsunuz yâni?
— Bal gibi yalancısın! İçerde çırlıçılak kadınlar olsa kim-
seye haber vermeden kendiniz girer, bir daha dışarıya da çık-
mazsınız!

Yazısız

Önce iş

Adamın kayıncıvalidesi ölmüş-
tü. Cenazenin kalkacağı gün işe
her zamankinden daha erken gel-
diğini gören arkadaşları:

— Başın sağolsun, dediler. İ-
zin istemedin mi?
— İstedim.
— Vermediler mi?
— Verdiler.
— Pekî neden hâlâ çalışıyor-
sun?

— İzinin yarın için aldım da...
— Birader cenaze bugün kalkı-
yor... Yarın ne yapacaksın?

Adam büyük bir sevinçle cevap
verdi:

— Bayram yapacağım azizim,
bayram yapacağım!

Ticaret

Küçük bir İskoç şehri gez-
iyordu. Bir vitrindeki yazı dikka-
tini çekti: «İskoçya'nın özellikleri-
ni taşıyan her şeyi bulabilirsiniz»
niz». Girdi dükkâna. Fakat içe-
risi tamtakır denecek kadar boş-
tu. Dışarı çıkmak üzereydi ki
dükkân sahibi yanına yaklaşıp:
— Müzemizi gezmiş bulunuyor-
sunuz mösyö, dedi. Uğradığınız
hayâl kırıklığı için bir şey iste-
mez, seyrettığınız raflar için dört
şiling ödeyeceksiniz!

Tehlike yok

Süsüne düşkün dişi kedi tır-
naklarına cilâ sürüyordu. Koku-
sunu alan farelerden biri:

— Dikkat, kedi var, kaçalım!
dedi arkadaşlarına.

Bir başkası umursamazlıkla o-
muzlarını kaldırarak cevap verdi:

— Korkma... Kadınlar tırnak-
larına cilâ sürdükleri zaman, ku-
runcaya kadar hiçbir şeye el
sürmezler!

— Görmüyor musun karıcığım,
gömleğimi arıyorum!..

buluşmuşlar. Niyetleri, nevalelerini
düzüp, tarihçi Ahmet Refik'e bir
baskın yapmak, ve sofrayı onun gi-
zel bahçesine kurup felektan bir gün
çalmak...

Nitekim, öyle de yapmışlar... Be-
nim sonradan rahmetli Ömer Rıza-
dan dinlediğime göre, orada, Raşit
Rıza bir ara yine tiyatrosunun çekil-
mez çilelerinden söz edince Reşat
Nuri:

«— Birader demiş madem o kadar
yaka silkıyorsun, sen de bırak sah-
neyi başka bir iş tutt!...»

Raşit Rıza:

«— Tutmasına tuttum ama, onu da
sizinkilerle bizimkiler batırdılar!»

Reşat Nuri hayretle soruyor:

«— Hangi sizinkiler? Hangi bizim-
kiler?»

«— Sizinkiler... Yâni şairler, ro-
mancılar, hikâyeciler, fıkracılar...
Bizimkiler de, sahnedeki eski kapı
yoldaşlarıdır...»

«— Nasıl oldu bu iş?»

«— Her halde duymuş olacaksın-
dır, ben, paçayı sahnenin çarkından
kurtarabilmek ümidiyle bir içkili
lokanta açmıştım... «Bizim Lokanta»
diyen şairler geldi... «Bizim Lokan-
ta» diyen romancılar geldi... Fıkra-
cılar, ressamlar, aktörler, aktrisler
geldi... Hepsi de dost... Fakat hepsi

de kokoz mübareklerin... «Yaz tah-
taya, al haftaya» diyen çekip gidiyor.
Şairi takıyor, ressamı takıyor, ak-
törü takıyor... Üstelik bunlar, bütün
masaları doldurduğu için, para ve-
rebilecek müşteri, içeride yer olma-
dığını görünce kapıdan bakıp gidi-
yor!

«Hülâsa, bir taraftan onlar bol bol
takıyor, bir taraftan da ben hiçbir-
sine hiçbir şey söylemeye yüzümlün
tutmayışının kahır içinde bol bol a-
tıyorum... Sonunda da topu atarak:

«Verisiye vere vere kalmadı kal-
madı,

«Allah canımı almadı, almadı!...»
şarkısını söyleye söyleye kapısına
iflâs kilidini takıp çıkıyorum. Ve son
kurtuluş ümidimin üzerine kapanan
kapı da, işte bu kapı oluyor!...»

Biraz evvel bahsini ettiğim nefis
nükteye sıra bundan sonra geliyor.
Kafaları iyice tutsüledikten sonra,
vapura inmek üzere Ahmet Refik'in
evinden ayrılıyorlar...

O tatlı bahar akşamında, Ada her
zamandan güzel... İki yanına, yeti-
miş çamlar, çınarlar ve çeşitli çi-
çeklerle donanmış bahçeler içinde
yükselen birbirinden zarif ve birbi-
rinden estetik yapıları köşkler sıra-
lanmış asfaltta, konuşa güllüğe ini-
yorlar. Bir ara «İstiklâl Marşı» ya-

zarı Mehmet Âkif'in damadı Ömer
Rıza Doğrul aşka gelip, şairin o za-
mana kadar hiçbir yerde yayınlan-
mamış şu gerçekten nefis kıt'asını
okuyor:

«Lâmekânlarda mısın, neredesin ey

gâip ilâh,

«Ararım enfüs-ü afâkı tâ ezelden

beridir.

«Serpilip kubbene donmuş o ılık

damlaları,

«Seni yer yer arayan gözlerimin

izleridir!»

Ömer Rıza'nın bu kıt'ayı okuyu-
şundan bir kaç dakika sonra, «Aka
Gündüz», gerçekten nefis bir bahçe-
li köşkün önünde durup:

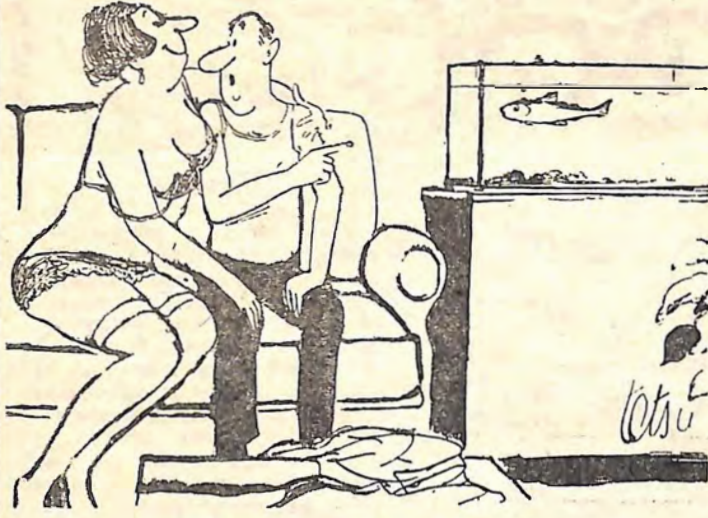
«— Hey Allahım, diyor, bana da
böyle bir köşk ihsan eylesen, derya-
yı izzetinden ne eksilir?...»

Ve işte ona Raşit Rıza'nın hemen
verdiği cevaptaki gerçekten enfes
nükte:

«— Yahu tombul Aka'cığım, Doğ-
rul daha biraz evvel okudu. Duyma-
dın mı? Mübareğin kendisi lâme-
kân (*) sana nereden bulup da böyle
bir köşk ihsan edecek?...»

(*) Mekânı, evi olmayan.

Naci Sadullah DANIŞ

— BU CANIMI SIKIYOR !..

Dünya Karika türleri

YAZISIZ

**Zengin ve ünlü
olsaydım ..**

B.B. 'NİN DOSTU OLUR,
ONU SABAH KIYAFE -
TİYLE GÖRÜRDÜM.

B.B. 'Yİ KISKANAN RAQU.
EL WELCH, BANYO YAPAR
KEN SIRTINI SABUNLAMAM
İÇİN BENİ ÇAĞIRIRDI...

GİNA LOLLOBRIGİDA 'YLA
BİR SAAT YALNIZ KALIR,
KALBİNİ FETHEDERDİM..

CLAUDİA CARDİNAL
BENİ TELEFONLA
YATAĞINA ÇAĞIRIRDI.

SOFİA LOREN, BENİ EVİNE
DAVET EDER. BÜTÜN GE-
CEYİ BERABER GEÇİRİR
VE DANSEDERDİK...

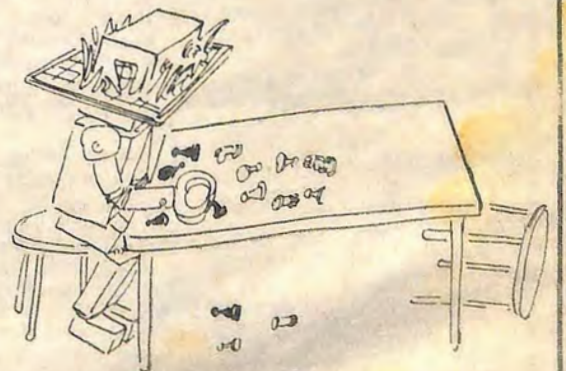
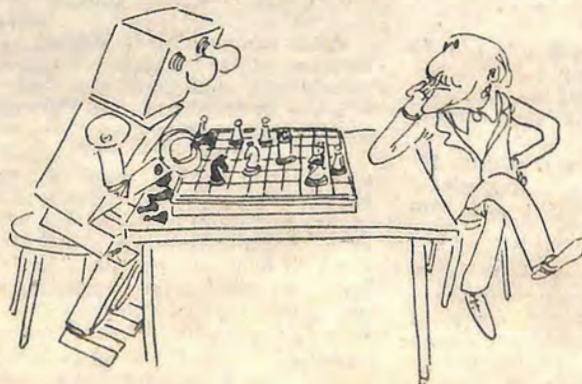
URSULA 'NİN JAMES
BOND 'U OLUR. HAFTA SO-
NUNU BERABER GEÇİ-
RİRDİK ..

AMA HEYHAT !..
NE ZENGİNİM
NE DE ÜNLÜ !..

ÜSTELİK, BİRDE
KOCAKARIYLA
EVLİYİM !..

YAZISIZ

MİLYON ZİYAFETİNE buyurunuz

BİR ÇEKİLİŞTE
10
milyon

Türkiye İş Bankasının
“MİLYON ZİYAFETİNE”
katılabilmek için
tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız.
MİLYON ZİYAFETİNDE:

50 APARTMAN DAİRESİ

20 adet

100.000 LİRA

40 adet

25.000 LİRA

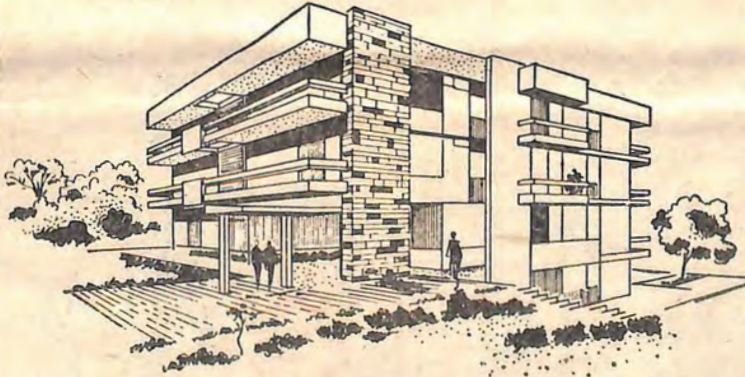
100 adet

5.000 LİRA

500 adet

1.000 LİRA

ayrıca 11 000 talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

YENİLİK...

“MİLYON ZİYAFETİNDE” tasarruf sahiplerine İş Bankası güzel bir sürpriz hazırladı: Ankaranın gözde semti Çankayada, **100.000 lira değerinde**, kaloriferli, marley döşeli, duvardan duvara halı kaplı salonu, 2 yatak odası, renkli banyosu olan ve her türlü konforu haiz 20 adet şahane apartman dairesi...

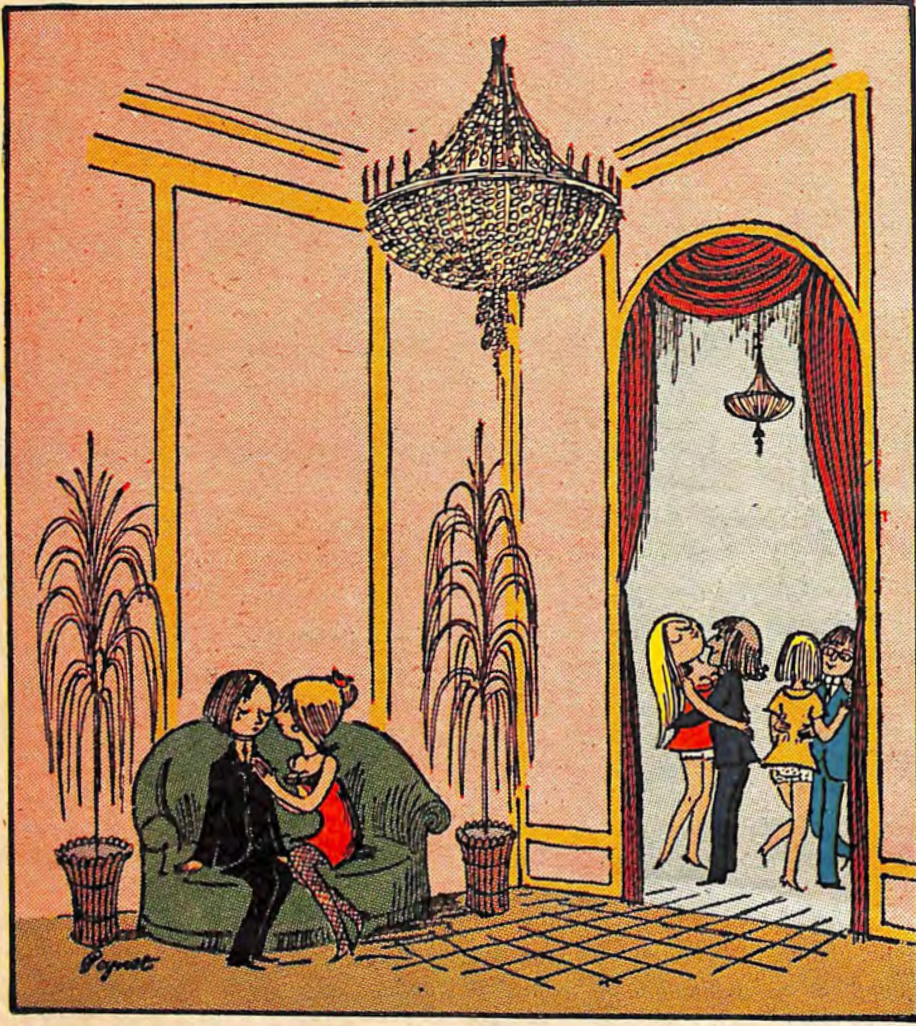
Ayrıca: İstanbulda, Feneryolunda, 30 Apartman Dairesi.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Yeni Ajans : 5379 — 223)

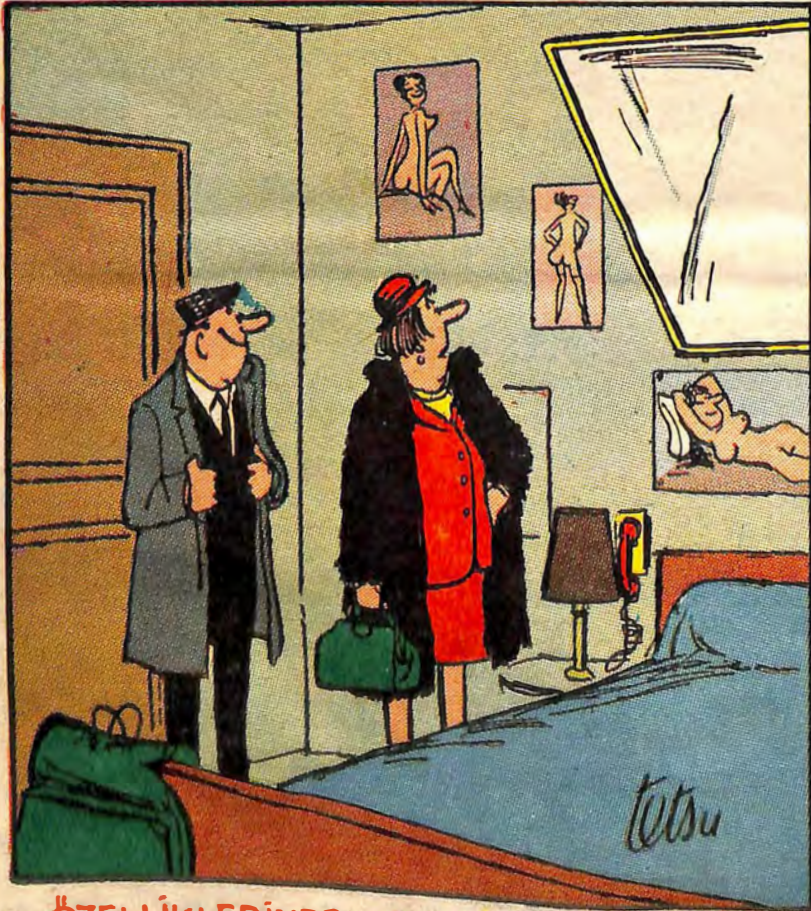
AKHABA

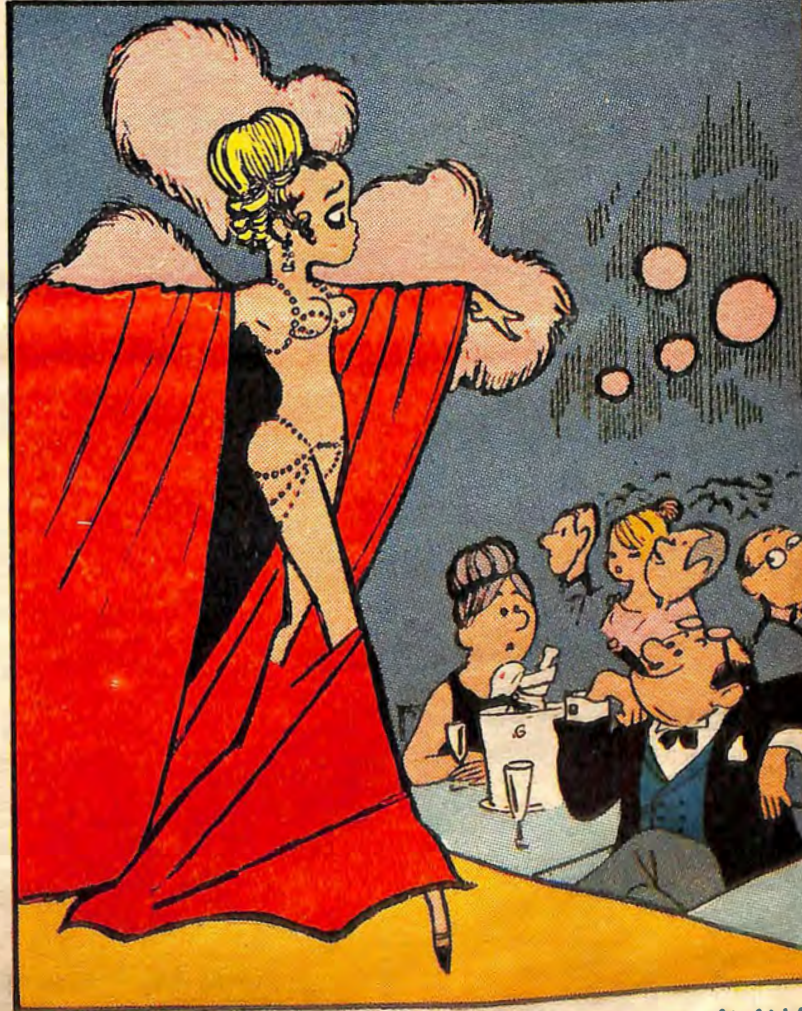
— ÜZÜNTÜYÜ BIRAK , EĞLENMEYE BAK SEVGİLİM !..

— BAYRAMI BENİMLE SALINCAKTA KUTLA İSTEMEZ MİSİNİZ ?..

— ÖZELLİKLERİNDEN BAHSETTİĞİN OTEL BURASI MI ?..

— OTUZ YILLIK EVLİLİK HAYATIMIZDA BANA KERE BİLE BÖYLE BAKMADIN !..